

DE STER

Januari 1980 · 80ste jaargang · Nummer 1

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Hugh W. Pinnock.

Redacteur kerkelijke tijdschriften: M. Russell Ballard.

Redactie De Ster: Larry A. Hiller, Carol Larsen, Roger Gylling, Henri J. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Mauritsstraat 100, 3583 HW Utrecht.

Nieuwsredacteur: Dirk van Boxel, Ringkantoor, IJsselstraat 6, 2546 XD Den Haag.

Inhoudsopgave

De beginselen van de wet der toewijding naleven. <i>Marion G. Romney</i>	1
Een Zion-gemeenschap worden. <i>R. Quinn Gardner</i>	5
Ik heb een vraag	11
Mijn man ging op zending in het midden van de winter	15
Geloof, de grotere kennis. <i>G. Homer Durham</i>	19
En de woestijn zal zich verblijden. <i>Melvin Leavitt</i>	23
Vastengaven - Een gelegenheid voor de tweede mijl. <i>Larry E. Morris</i>	28
De oorsprong van de mens en de vervulde profetiën. <i>George Albert Smith</i>	33

Kinderster

De geschiedenis van ons volk. <i>Nanette Larsen</i>	1
Abrahams offer	4
Anna Cecilia en Albertina. <i>Gertrude M. Richards</i>	6
Voor de grap	8

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041434,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
Bf. 330 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10,00.

© 1980 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

Op de voorkant van de omslag: De tempel te Laie, Hawaï. Voor het eerst ingewijd op 27 november 1919, werd deze tempel op 13 juli 1978 opnieuw ingewijd door president Spencer W. Kimball na renovatiewerkzaamheden die twee jaar in beslag namen. De tempel werd voorzien van een nieuwe vooringang en grotere ruimten voor de tempelbezoekers en de administratie.

Foto: Eldon Linschoten.

Op de achterkant van de omslag: De St. George tempel, Utah. Brigham Young stak de eerste spade in de grond op 9 november 1871. Hij legde de hoeksteen op 1 april 1874 en sprak het inwijdingsgebed uit op 6 april 1877. Onder zijn leiding sprak zijn raadgever, Daniel H. Wells, het inwijdingsgebed uit. De tempel werd verbouwd om meer bezoekers te kunnen ontvangen en werd opnieuw ingewijd op 11 en 12 november 1975 door president Spencer W. Kimball.

De wet der toewijding werd al vroeg in deze laatste bedeling geopenbaard. Op 2 januari 1831 zei de Heer door de profeet Joseph Smith aan zijn jonge, nog geen jaar oude kerk:

„Laat een ieder zijn broeder achten als zichzelf.

Want welke man onder u, die twaalf zoons heeft, die hem gehoorzaam dienen, terwijl hij de één niet hoger acht dan de ander, zegt tot de ene: Wees gij ge-

kleed in prachtige klederen en ga hier zitten; en tot de andere: Wees gij gekleed in lompen, en ga daar zitten - - en ziet dan op zijn zoons, en zegt: Ik ben rechtvaardig?

Ziet, dit heb Ik u als een gelijkenis gegeven, en het is evenals Ik ben. Ik zeg tot u: Zijt één; en indien gij niet één zijt, zijt gij de Mijnen niet.” (LV 38:25-27.)

Achtendertig dagen later, op 9 februari 1831, openbaarde de Heer de wet der

De beginselen van de wet der toewijding naleven

Door president Marion G. Romney,
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

toewijding als het middel waardoor de ongelijkheid tussen rijken en armen kon worden weggenomen. Dit zijn zijn woorden:

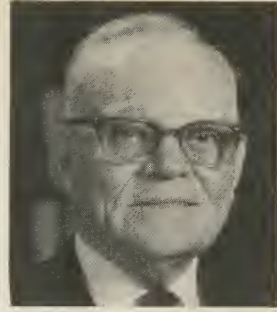
„Indien gij Mij liefhebt, zult gij Mij dienen en al Mijn geboden onderhouden. En ziet, gij zult de armen gedenken, en hun, hetgeen gij hun van uw bezittingen hebt te geven, toewijden met een verbond en een akte, die niet kunnen worden verbroken.

En voor zoverre gij van uw goederen aan de armen mededeelt, zult gij het aan Mij doen; en ze zullen worden afgedragen aan de bisschop Mijner kerk en aan zijn raadgevers, twee ouderlingen of hogepriesters, die hij zal aanwijzen of heeft aangewezen en voor dat doel heeft aangesteld.

En nadat ze aan de bisschop Mijner kerk zijn afgedragen, en nadat hij deze verklaringen aangaande de toewijding der eigendommen aan de kerk heeft ontvangen, zodat ze, overeenkomstig Mijn geboden, de kerk niet kunnen worden ontgenomen, zal het geschieden dat iedere man verantwoordelijk zal worden gesteld jegens Mij, en een rentmeester is over zijn eigen bezittingen, of over hetgeen hij door toewijding heeft ontvangen, zoveel als voor hem en zijn gezin voldoende is.” (LV 42:29-32.)

Het grondbeginsel en de rechtvaardiging van de wet der toewijding is dat alles wat wij hebben het eigendom van de Heer is: daarom kan de Heer van ons verlangen dat wij een deel van of al onze bezittingen afstaan, daar zij hem toebehoren . . . (LV 104:14-17, 54-57; J. Reuben Clark jr., *Conference Report*, oktober 1942, blz. 55.)

De bedoeling van de wet der toewijding was dat alle mensen gelijk zouden zijn, en allen een deel zouden ontvangen „evenredig naar zijn gezin, overeenkomstig zijn omstandigheden en zijn noden en behoeften.” (LV 51:3.) Volgens deze

MARION G. ROMNEY

„De beginselen van de wet der toewijding naleven.”
De bedoeling van de wet der toewijding was dat ieder mens gelijk zou zijn, overeenkomstig zijn gezin, zijn omstandigheden en zijn noden.
(LV 51:3.)

wet zou ieder mens, met inbegrip van de armen, een „deel” krijgen . . . dat hem gelijk zou maken aan anderen overeenkomstig zijn omstandigheden, zijn gezin, zijn noden en behoeften.

Het land dat u onder akte van de bischop zou krijgen, of het nu een deel van het land was dat u zelf aan de kerk had overgedragen, of dat het een gift van de kerk was . . . en de persoonlijke bezittingen die u zou ontvangen, worden alle tezamen soms een „deel” (LV 51:4-6), soms een rentmeesterschap (LV 104:11,12), en soms een erfdeel (zie LV 83:3), (J. Reuben Clark jr., *Conference Report*, oktober 1942, blz. 56.)

De heiligen in Jackson County, Missouri, organiseerden zich als een „verenigde orde” en trachtten de wet der toewijding te leven. Zij faalden echter en werden uit Missouri verdreven.

De Heer legde de reden van hun falen en hun beproevingen als volgt uit:

„Voorwaar zeg Ik tot u die zijt bijegekomen om Mijn wil te vernemen aangaande de bevrijding van Mijn verdrukt volk - -

Ziet, Ik zeg tot u: Mijn volk had zelfs nu reeds bevrijd kunnen zijn, indien het geen overtredingen had begaan, van de kerk als een geheel gesproken en niet van leden afzonderlijk.

Doch ziet, zij hebben niet geleerd gehoorzaam te zijn aan hetgeen Ik van hen verlangde, doch zij zijn vervuld van allerlei kwaad, en delen van hun goederen niet mede aan de armen en noodlijdenden onder hen, zoals het heiligen betaamt;

En zij zijn niet verenigd overeenkomstig de eendracht die door de wet van het celestiale koninkrijk wordt vereist;

En Zion kan niet worden opgebouwd, tenzij het geschiedt volgens de grondbeginselen der wet van het celestiale koninkrijk; anderszins kan Ik Zion niet tot Mij nemen.

En Mijn volk moet noodzakelijkerwijs worden gekastijd, totdat zij gehoorzaamheid leren, indien nodig door de dingen, die zij lijden . . .

Tengevolge van de overtredingen van Mijn volk acht Ik het daarom raadzaam, dat Mijn ouderlingen een korte tijd zullen wachten op de bevrijding van Zion - - Opdat zij zelf voorbereid mogen zijn, en opdat Mijn volk meer volkomen moge worden onderwezen, en ondervinding opdoen, en meer volkomen hun plicht, en hetgeen Ik van hen verlang, moge verstaan.” (LV 105:1-6,9,10.)

Zo eindigde de eerste poging de wet der toewijding toe te passen.

In oktober 1936, ongeveer honderd jaar na de beëindiging van de proef met de wet der toewijding, kondigde het Eerste Presidium de organisatie van het welzijnsprogramma aan.

President J. Reuben Clark jr. die er de voornaamste ontwerper van was zei met betrekking tot het welzijnsprogramma en de verenigde orde het volgende:

„Wij hebben allen gezegd dat de welzijnszorg niet de verenigde orde was en dat het ook niet de bedoeling ervan was. Ik zou u er echter op willen wijzen dat als de welzijnszorg eenmaal geheel volgens plan functioneert, wij misschien niet eens zover van het nakomen van de grote grondbeginselen van de verenigde orde zullen zijn.

In de eerste plaats herhaal ik opnieuw, dat de verenigde orde het principe van prive-eigendom erkende en erop gefundeerd was dat alles wat een man bezat en waar hij zijn bestaan op bouwde onder de verenigde orde zijn eigendom was. Het is heel duidelijk dat het grondbeginsel van ons tegenwoordig systeem ook het eigendomsrecht is van persoonlijke bezittingen.

In de tweede plaats hebben wij thans, in plaats van de overschotten die verza-

meld en opgebouwd werden onder de verenigde orde, onze vastengaven, onze welzijnszorggiften, en onze tienden, die allen gebruikt kunnen worden voor de armen, zowel als voor het uitvoeren van de activiteiten en de zaken van de kerk. Welbeschouwd, was de verenigde orde vooral ontworpen om eventuele grote armoede onder de leden op te heffen en dit is ook het doel van de welzijnszorg. In dit verband moet opgemerkt worden dat duidelijk blijkt uit deze vroegere openbaringen, en uit onze geschiedenis, dat de Heer de mensen al heel gauw moest wijzen dat leegloperij en hebzucht zondig was, omdat de broeders die volop hadden niet bereid waren behoorlijk te geven, en zij die niets hadden blijkbaar van plan waren zonder te werken te leven van hetgeen zij zouden krijgen van hen die iets hadden . . .

Bovendien, hadden wij onder de verenigde orde een voorraadschuur van de bisschop waarin de goederen verzameld werden die gebruikt werden om aan de behoeften van de armen te voldoen. Ook in de welzijnszorg hebben wij een voorraadschuur van de bisschop, die voor hetzelfde doel gebruikt wordt.

Zoals ik reeds opmerkte, werden de overschotten die de kerk toevielen onder de wet der toewijding het gemeenschappelijk eigendom van de kerk . . . en deze werden onder de verenigde orde ten gunste van de armen gebruikt. Als onderdeel van de welzijnszorg hebben wij landprojecten in de gehele kerk. In sommige gevallen is het land het eigendom van de wijken, in andere wordt het land door de wijk gehuurd of lenen mensen het land aan de wijk. Dit land wordt bebouwd ten behoeve van de armen, door de armen als er armen zijn die dit werk kunnen doen . . .

Zo ziet u broeders, dat in hoofdlijnen de welzijnszorg zoals die nu ontwikkeld is, overeenkomt met de verenigde orde. Als

wij bovendien denken aan de hulp die van tijd tot tijd in verschillende wijken wordt gegeven om mensen de kans te geven een zaak of een boerderij te beginnen, dan is ons programma in wezen niet verschillend van wat er onder de verenigde orde werd gedaan toen de armen een deel kregen van het gemeenschappelijk fonds.” (*Conference Report*, oktober 1942, blz.57, 58.)

President Clark heeft gezegd dat wij niet ver van het nakomen van de grote beginselen van de verenigde orde zullen zijn als de welzijnszorg eenmaal geheel volgens plan functioneert. Wij worden thans verwacht de wet der toewijding te leven, en in aanmerking nemend wat president Clark zei, veronderstel ik, dat de beste manier om dit te doen is de beginselen van de welzijnszorg in de praktijk te brengen.

Deze beginselen in de praktijk brengen houdt in leegloperij en hebzucht te vermijden, overvloedige vastengave en andere welzijnszorggiften af te dragen, een volle tiende te betalen en voldoen aan het doel waarvoor het Eerste Presidium het programma opzette. Dit doel werd door hen als volgt omschreven:

„Ons voornaamste doel was, voor zover dit mogelijk is, een organisatie te stichten waardoor de vloek van de leegloperij weggelaten zal worden, het kwade van een aalmoes afgeschaft en onafhankelijkheid, ijver, zuinigheid en zelfrespect opnieuw onder onze mensen gevestigd zal worden. Het doel van de kerk is de mensen te helpen zichzelf te helpen. Werk moet weer tot het leidend beginsel van het leven der kerkleden worden hersteld.” (*Conference Report*, oktober 1936, blz. 3.) □

Een Zion-gemeenschap worden

ZES BEGINSELEN

R. Quinn Gardner

Zion is de naam die in de Schriften aan het koninkrijk van Jezus Christus op aarde gegeven wordt. (LV 105:32.) Het bestaat uit een gemeenschap van heiligen die zich verbonden hebben in gerechtigheid te leven, en die, door de wetten en verordeningen van het evangelie volledig te leven, de „reinen van hart” worden. (Zie LV 76: 54-70.)

Vele begrippen worden door het woord Zion aangeduid - - een plaats, een volk, een eigenschap. Maar onderstaande gedachten betreffen voornamelijk de ei-

genschap die Zion werkelijk uniek maakt - - de reinheid van hart. Want pas als het verbondsvolk Israël werkelijk rein van hart wordt kunnen haar beloften vervuld worden en kan een volmaakte Zion-gemeenschap worden gesticht. Als deze gemeenschap geheel volgroeid is in het duizendjarig rijk, zal zij de enige aanvaardbare gemeenschap op aarde zijn, omdat zij door Jezus Christus zal worden geregeerd. Zion moet zich echter nu in de richting van die pracht ontwikkelen en de Heilige Stad en tabernakel

van God worden, bewoond door een rein volk. (Zie Mozes 7:62.)

Deze ontwikkeling kan slechts plaatsvinden als de inwoners van het Zion van de laatste dagen bepaalde „grondbeginselen der wet van het celestiale koninkrijk” leven; anderszins kan Ik Zion niet tot Mij nemen. (LV 105:5.) Wij zouden de dringende noodzakelijkheid deze beginselen thans na te leven moeten aanvoelen wegens de belofte dat Zion in onze dagen zal — moet — worden opgebouwd ter voorbereiding van de wederkomst des Heren.

De grondbeginselen der wet van het celestiale koninkrijk werden op een prachtige wijze opnieuw aangehaald door president Spencer W. Kimball tijdens de welzijnszorgbijeenkoms van de algemene conferentie van oktober 1977. Hij noemde zes fundamentele waarheden waarop de activiteiten van de welzijnszorg op het ogenblik gebaseerd zijn en hij wees erop „dat wij pas het ideaal van Zion kunnen bereiken als wij deze waarheden toepassen,” waarop „de hoogste orde van omgang in het priesterschap is gebaseerd.”

1. *Liefde*

„De eerste is liefde. De mate van onze liefde voor onze naasten en, in bredere zin, de mate van onze liefde voor de Heer, wordt bepaald door hetgeen wij voor elkander doen en voor de armen en in nood verkerenden.”

Zion kan niet opgericht worden met de lagere vormen van de liefde. Het vereist die reine liefde van Christus, die geschonken wordt als een gave aan allen die zich onderwerpen aan de machten van de verzoening. (Moroni 7:44-48.) Van de liefde in een gezin tot de broe-

derschap van het priesterschapskorrum, van de broederschap tijdens het werk op een welzijnszorgboerderij tot de vriendschap tussen de zusters van de Zustershulpvereniging op de gezinsverzorgingsdag, het gehele evangelieplan en programma van de kerk is erop gericht die belangrijkste eigenschap — liefde — in ons op te wekken. De reine liefde van Christus is een heiligende en reinigende macht — de enige kracht die sterk genoeg is om van ons de „reinen van hart” te maken. (LV 97:21.)

2. *Dienstbetoon*

„De tweede is dienstbetoon. Dienen houdt in zichzelf te vernederen, hen te hulp te komen die hulp nodig hebben en van zijn „goederen aan de armen en behoeftigen mede te delen, de hongerigen te voeden en allerlei lijden te doorstaan ter wille van Christus.” (Alma 4:13.)

Men kan niet lang lid van de kerk zijn zonder te ontdekken dat dienstbetoon de kern is van alle activiteiten in het koninkrijk. Hoewel mijn ouders mij door lering en voorbeeld onderwezen hebben anderen te dienen, begreep ik pas goed de betekenis van dienstbetoon tijdens een diakenquorumles. Op een zondagmorgen probeerde onze adviseur onze onoplettende geesten binnen te dringen door zijn beide handen op zijn hoofd te leggen en te zeggen: „Zouden jullie je ogen willen sluiten, ik wil mijzelf een zegen geven.”

Met jeugdige verbazing flapte ik eruit: „U kunt uzelf geen zegen geven.”

„Waarom niet?”

„Omdat het niet werkt tenzij uw handen op iemand anders hoofd liggen.”

Ik wist dat het waar was; ik wist niet waarom. Maar tegen het einde van de les

had deze bekwame leraar ons overtuigd dat je jezelf slechts kunt zegenen door anderen te dienen.

3. *Arbeid*

„De derde is arbeid. Arbeid brengt ons zelfrespect, en voorspoed. Het is de sleutel tot alle succes en het tegenovergestelde van ledigheid. Ons is geboden te werken. (Zie Genesis 3:19.) Pogingen tot het verkrijgen van ons stoffelijk, sociaal, emotioneel of geestelijk welzijn door middel van de bedeling, schenden het goddelijk gebod dat wij dienen te werken voor hetgeen wij ontvangen. Arbeid moet het overheersende grondbeginsel in het leven van onze kerkleden zijn. (Zie LV 42:42; 75:29; 68:30-32; 56:17.)” Hoewel werk een van de belangrijkste beginselen in de kerk is, is het doel van het werken niet het zelfzuchtig verzamelen van rijkdom, maar eerder het onzelfzuchtig opbouwen van het koninkrijk. In deze bedeling heeft de Heer ons gewaarschuwd: „En verder gebied Ik u, dat gij niet aan uw goederen moet zijn gehecht.” (LV 19:26.)

In een dramatisch artikel „De afgoden die wij dienen,” wijst president Kimball het moderne Israël erop dat „velen van ons met aardse rijkdommen zijn overladen en deze als afgoden zijn gaan dienen, zodat deze dingen macht over ons hebben. Velen besteden hun tijd merendeels in dienst van het beeld dat zij van zichzelf hebben gevormd. Dat houdt in dat ze voldoende geld willen hebben, niet alleen een welvoorzien bankrekening, maar ook een zeker kapitaal, belegd in aandelen en andere waardepapieren, onroerende goederen, meubels, auto's, e.d. om maar verzekerd te zijn van een lang en gelukkig leven. Men vergeet daarbij

dat onze opdracht is die vele hulpmiddelen in onze gezinnen en priesterschapscororom tot opbouw van Gods koninkrijk te gebruiken, tot bevordering van het zendingswerk, het genealogisch spuurwerk en het tempelwerk, en om onze kinderen op te voeden tot vruchtbare dienaren van de Heer. Kortom, wij moeten ons bezit aanwenden om anderen in ieder opzicht tot zegen te zijn, opdat ook zij vrucht mogen dragen.”

4. *Zelfstandigheid*

„De vierde is zelfstandigheid. De kerk en haar leden worden geboden zelfstandig en onafhankelijk te zijn. (Zie LV 78:13, 14.)

De verantwoordelijkheid voor het sociale, emotionele, geestelijke, lichamelijke of economisch welzijn van elke persoon ligt allereerst bij deze persoon zelf, vervolgens bij zijn familie, en tenslotte — indien hij een getrouw lid is — bij de kerk. Geen enkele ware heilige der laatste dagen zal de last van zijn eigen welzijn of dat van zijn gezin vrijwillig afschuiven op iemand anders wanneer hij lichamelijk en geestelijk gezond is. Zolang als hij hiertoe in staat is, zal hij onder inspiratie van de Heer en op eigen krachten zijn gezin en zichzelf voorzien van de geestelijke en stoffelijke noodzakelijkheden van het leven. (Zie 1 Timoteüs 5:8.)”

Het is van het grootste belang dat zelfstandigheid een van de kardinale deugden van de heiligen der laatste dagen blijft. Dit houdt niet in dat wij anderen niet nodig hebben, maar het betekent dat wij door onze vrije wil, onze persoonlijke gaven en onze aangeleerde bekwaamheden gebruiken om datgene

voor onszelf te doen waarvoor wij verantwoordelijk zijn.

Een goede manier om onze eigen verantwoordelijkheden te bepalen is ons af te vragen: „Van wie zal de Heer reken-schap vragen voor dit of dat — van mij of van iemand anders?” (Bijvoorbeeld, wie is er verantwoordelijk voor, dat ik iedere morgen uit mijn bed kom? Wie is verantwoordelijk dat ik lieg?) Voor allen met een normaal verstand en een open hart is het antwoord gewoonlijk heel eenvoudig.

In het evangelie brengen onze beloften aan de Heer ons ertoe niet slechts in onze eigen behoeften te voorzien, maar in overvloed te produceren, opdat wij met onze overschotten anderen kunnen helpen volgens Gods eigen plan.

5. Toewijding

„De vijfde is toewijding, hetgeen opofferingen impliceert. Toewijding is het besteden van tijd, talenten en middelen aan hen die behoeftig zijn, of dit nu op geestelijk of stoffelijk gebied is, en aan de opbouw van het koninkrijk Gods. Leden wijden zich toe in de welzijnszorg naargelang zij arbeiden aan productieprojecten, materiaal schenken aan de Deseret-industrieën, hun beroepstalenten delen, een gulle vastengave schenken, en reageren op dienstbetoonprojecten van wijk of quorum. Zij wijden zich toe in hun gezin of wanneer zij op huis-onderwijs gaan. Wij wijden ons toe wanneer wij iets van onszelf geven.”

Als wij het woord toewijding gebruiken, denken vele leden slechts aan de tijdelijk ingetrokken wet der toewijding — de officiële en wettelijk bindende economische orde des Heren. Daarom nemen zij aan dat geen van de beginselen van de

toewijding thans gelden. Dit is niet waar. Hoewel de officiële wet der toewijding door middel van zijn profeten weer ingesteld zal worden als des Heren tijd daartoe gekomen is, heeft de Heer niet het verbond der toewijding dat tijdens de tempelbegiftiging gesloten wordt herroepen. Dit verbond is in volle werking en behoort op een actieve wijze door de heiligen der laatste dagen te worden toegepast. Slechts door dit verbond te houden kunnen wij de toekomstige herstelling van de wet der toewijding door de Heer waardig zijn.

Enkele concrete manieren waarop wij de toewijding in ons dagelijks leven kunnen toepassen zijn onder andere het betalen van de tienden en ruime vastengaven, het bijdragen aan bouw- of tempelfondsen en aan de aanschaf van benodigdheden voor welzijnszorgboerderijen of andere doelen, het financieel steunen van volletijdse zendelingen, en het trainen van anderen om hun vakbekwaamheid te verhogen.

Daar de Heer gezegd heeft dat „Mij alle dingen geestelijk zijn,” is het toewijden van materiële goederen gewoon een manier om geestelijke heiliging te bereiken. Toewijding en heiliging van het hart samen brengen Zion — de reinen van hart — voort. (Zie LV 29:34.)

Helaman vertelt ons over een groep getrouwen die „steeds standvastiger in het geloof van Christus (werden), . . . zodat hun hart werd gereinigd en geheiligd, welke heiliging geschiedde, omdat zij hun hart aan God hadden gewijd.” (Helaman 3:35.)

Ons is geleerd dat wanneer wij in staat zijn de beginselen en de verplichtingen van het verbond der toewijding geheel na te leven en vrijwillig ons hart en onze wil aan Christus overgeven, de volmaakte Zion-gemeenschap en de aardse regering van de Heiland kunnen beginnen.

6. Rentmeesterschap

„De zesde is rentmeesterschap. In de kerk betekent het rentmeesterschap een heilige opdracht van geestelijke of tijdelijke aard waar verantwoording voor afgelegd moet worden. Daar alle dingen toebehoren aan de Heer, zijn wij rentmeesters over ons lichaam, onze geest, ons verstand, ons gezin en onze bezittingen. (Zie LV 104:11-15.) Een getrouw rentmeester is degene die zijn heerschappij rechtvaardig uitoefent, voor zijn eigen bezittingen zorgt en de armen en behoeftigen indachtig is (zie LV 104:15-18).”

De toekenning van rentmeesterschappen wordt gewoonlijk gezien als een onderdeel van de officiële wet der toewijding. (Sinds de wet der toewijding is gebaseerd op de waarheid dat alle dingen God toebehoren, wijden wij alles wat wij bezitten aan de Heer. Daarna stelt de Heer mannen aan als rentmeester over een deel van de bezittingen die voldoende is voor henzelf en hun gezin. Iedere rentmeester is verantwoordelijk tegenover de Heer voor de wijze waarop hij zijn rentmeesterschap beheert (zie LV 42). Maar het beginsel van de rentmeesterschap is ook van toepassing onder de thans geldende voorverbonden van de doop en de toewijding.

Alles wat wij bezitten is in werkelijkheid een rentmeesterschap. Onze tijd, onze talenten, onze bezittingen, onze gezinnen, onze roeping in de kerk en onze ambten in het priesterschap — dat alles is ons toevertrouwd als een deel van onze persoonlijke rentmeesterschap, waarvoor wij verantwoordelijk zijn.

Wij zouden er goed aan doen de beginselen van het rentmeesterschap te leren toepassen in dit leven, want wij zullen er mee moeten leven, zowel in dit leven als

in het hiernaamaals: „Want door de Here wordt van iedere rentmeester vereist, dat hij zowel gedurende het leven als in de eeuwigheid rekenschap geeft van zijn rentmeesterschap.” (LV 72:3.) •

Uiteindelijk bepaalt de wijze waarop wij de zaken van ons gezin en onze priesterschapsverantwoordelijkheden besturen hoe gelukkig wij zijn als burgers van het koninkrijk. Heiligen der laatste dagen die nu getrouw de beginselen van het rentmeesterschap toepassen, dragen niet alleen bij aan de oprichting van een Zion-gemeenschap, maar verlossen ook zichzelf: „En wie ook een getrouwe, rechtvaardige en wijze rentmeester zal worden bevonden, zal in de vreugde zijns Heren ingaan en het eeuwige leven beërven.” (LV 51:19.)

Samenvattend is het niet moeilijk te zien hoe mensen die deze zes grondbeginselen geheel en constant toepassen op een hoger niveau komen te leven dan wat over het algemeen ervaren wordt door de mensheid. De macht en de reinheid van hun voorbeeld kan dan een banier worden voor de wereld.

Zulk een gemeenschap kan niet alleen — maar zal komen. De Heer heeft gezegd: „En evenzo heb Ik Mijn eeuwig verbond tot de wereld gezonden om een licht voor de wereld te zijn en een banier voor Mijn volk, en voor de niet-Joden — om zich er om te scharen — en om een boodschapper voor Mijn aangezicht te zijn, om de weg voor Mij te bereiden.

En het zal geschieden dat de rechtvaardigen uit alle natiën zullen worden vergaderd, en naar Zion zullen komen, en gezangen van eeuwige vreugde zingen.” (LV 45:9, 71.)

Later beloofde de Heer: „Zion zal bloeien, en de heerlijkheid des Heren zal op haar zijn. En de dag zal komen, wanneer de natiën der aarde wegens haar zullen beven, en wegens haar geweldigen zullen vrezten.” (LV 64:41, 43.)

Omdat Zion in fases tot volle ontwikkeling komt, bemerken wij dikwijls niet dat zij groeit, maar een onderzoek naar de ontwikkelingen van de kerk in de laatste tijd verzekeren ons dat het proces doorgaat met een steeds toenemende snelheid.

President Kimball die ons reeds opgeroepen heeft onze pas te vergroten bij het opbouwen van Zion, helpt ons ons aandeel in dit werk te begrijpen:

„Hoe belangrijk het ook is dit visioen voor ogen te hebben, het definiëren en beschrijven van Zion zal het niet tot stand brengen. Dat kan alleen gedaan worden als elk lid van de kerk zich er dagelijks consequent en in harmonie met anderen voor inspant. Ongeacht de arbeid of opoffering die het ons kost, we moeten het doen.”

Hoewel iedere activiteit in de kerk tot haar ontwikkeling bijdraagt, blijkt toch dat zendingswerk, tempelwerk, genealogie en welzijnswerk een unieke rol spelen bij het opbouwen van Zion. Door het zendingswerk worden de uitverkorenen Gods verzameld in het evangelienet.

Door het genealogisch werk worden de leden heilanden op de berg Zion. Door het dienen in de tempel en door onze verbonden te vernieuwen bereiden wij ons voor en verkrijgen wij kracht voor de taak die dagelijks en van uur tot uur voor ons ligt om Zion tot stand te brengen.

Het werk in de welzijnszorg verschaft de mogelijkheid om het verbond der toewijding van de tempel te leven, door ruime vastengaven, welzijnszorggiften en gelegenheden om zijn tijd, talenten en middelen te geven om de behoeftigen en noodlijdenden te helpen.

Het is onze hoge roeping lief te hebben, te dienen, te werken, zelfstandig te zijn, ons toe te wijden en als getrouwe rentmeesters ons zendingswerk, ons tempel- en genealogisch werk, en onze welzijns-

taken te vervullen. Als wij dit doen zullen wij in ons hart geheiligd worden en naar lichaam en geest vernieuwd worden (zie LV 84:33). Door dit te doen kunnen wij er zeker van zijn dat de belofte die de Heer aan Henoeh gedaan heeft ten onze gunste vervuld zal worden.

„En gerechtigheid en waarheid zal Ik als een vloed over de aarde doen stromen, om Mijn uitverkorenen van de vier hoeken der aarde te vergaderen naar een plaats, die Ik zal bereiden, een Heilige Stad, . . . want daar zal Mijn tabernakel zijn, en het zal Zion worden genoemd, een nieuw Jeruzalem.

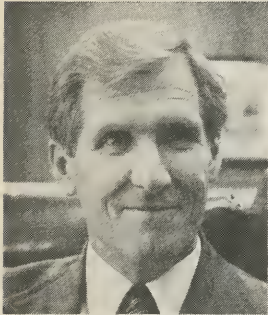
En de Heere zeide tot Henoeh: Dan zullen gij en uw gehele stad hen daar ontmoeten, en wij zullen hen in onzen schoot ontvangen, en zij zullen ons zien; en wij zullen hen omhelzen, en zij zullen ons omhelzen, en wij zullen elkander kussen.

En daar zal Mijn woonplaats zijn, en het zal Zion zijn, dat te voorschijn zal komen uit alle scheppingen, die Ik heb gemaakt; en voor den tijd van duizend jaar zal de aarde rusten.” (Mozes 7: 82-64.) Met dit visioen van de toekomst en dit streven voor ogen moeten wij ons met president Kimball verenigen in zijn gebed voor Zion: „Laten wij een eenheid vormen en met alle kracht van ons hart bidden dat wij verzegeld zullen worden door de band der naastenliefde; dat wij het Zion van de laatste dagen mogen opbouwen, dat het koninkrijk van God voort moge gaan, opdat het koninkrijk der hemelen moge komen.”

R. Quinn Gardner is algemeen directeur van de afdeling welzijnszorg van de kerk. Hij woont in de negenentwintigste wijk van Bountiful, in de ring Bountiful, Utah.

Ik heb een vraag

*Vragen van algemeen
evangeliebelang worden
beantwoord als een leidraad,
maar mogen niet beschouwd
worden als officiële verklaringen
t.a.v. het kerkelijk beleid.*

Ouderling Rex D. Pinegar
van het Eerste Quorum der Zeventig.

**Onze zoon heeft ernstige
moeilijkheden met het leren hoewel
hij erg hard zijn best heeft gedaan
om ze te overwinnen. Hij is nu
zeventien jaar en wil zich
voorbereiden om op zending te
gaan. Wat moeten wij doen ?**

De Heer en zijn dienstknechten hebben het duidelijk gemaakt dat ieder lid van de kerk een zendeling is. Wij hebben het gebod gekregen „en laat uw prediking de stem tot waarschuwing zijn, een ieder tot zijn naaste, in zachtheid en nederigheid.” (LV 38:40,41; zie ook 88:81.)

Naast deze algemene verantwoor-

delijkheid om zending te bedrijven die wij allen delen, worden jongemannen in het bijzonder gevraagd twee jaar van hun leven te wijden aan full-time zendingswerk. President Spencer W. Kimball heeft gezegd: „Iedere jongeman behoort op zending te gaan.” Hij erkent echter dat er jongemannen zijn die lichamelijk niet in staat zijn een zending te vervullen. (Zie „Gaat heen in de gehele wereld,” *De Ster*, november 1974, blz.446.)

De ervaring van bijna anderhalve eeuw zendingswerk heeft aange- toond dat ziekte of andere handi- caps bijna altijd geaccentueerd worden door het vele lopen, de onregelmatige levenswijze, en de andere moeilijkheden van het zen- dingswerk. Bovendien zullen men- sen die zich niet gemakkelijk aan- passen aan andere mensen en om- standigheden emotionele proble- men krijgen als zij een langere tijd met iemand anders moeten leven en zich moeten houden aan een strak werkrooster.

Een zendeling met dergelijke emo- tionele problemen lijdt niet alleen zelf, maar kan het werken van zijn collega bemoeilijken en de pro- blemen kunnen nog vergroot wor-

den door de schuldgevoelens die in beide collega's kunnen ontstaan doordat zij hun werk niet kunnen doen.

De bekwaamheid van een ieder moet individueel worden bekeken. Deze taak is door de Heer aan de bisschop of de gemeentepresident en de ring- of zendingspresident gegeven, die verantwoordelijk zijn voor het aanbevelen van zendelingen. Een doktersonderzoek is ook vereist. Na het bestuderen van het verslag van dit onderzoek en na een diepgaand interview moet de priesterschapsleider bepalen of de betrokken persoon in staat is te werken onder de harde omstandigheden in het zendingswerk. Als er problemen blijken te zijn, dan worden de bisschoppen aangeraaden deze eerst op te lossen alvorens die persoon aan te bevelen voor een zending.

Zij die problemen hebben die niet opgelost maar wel onder controle gehouden kunnen worden, zoals suikerziekte en sommige soorten epilepsie, mogen aanbevolen worden.

In het bijzonder zou iemand met ernstige leerproblemen het moeilijk kunnen vinden de grote hoeveelheid materiaal, die van de zendelingen verwacht wordt te leren, in zich op te nemen of te reageren op onderzoekers die de vindrijkheid van zelfs de bekwaamste jongemannen op de proef kunnen stellen.

Als na de bespreking met de bisschop besloten wordt dat het niet verstandig zou zijn de jongeman

op zending te laten gaan, zijn er andere mogelijkheden waardoor hij aan zijn verplichtingen om zendingswerk te doen kan voldoen.

Als hij rekening houdend met zijn bekwaamheden zijn werk in de kerk goed doet, hoeft hij noch zijn familie zich ooit schuldig te voelen voor het feit dat hij geen gewone volletijdse zending heeft vervuld. Als hij met zijn gehele „hart, macht, verstand en sterkte” zijn plicht vervuld in die taken waartoe hij geroepen is, zal hij ten laatste dagen onberispelijk voor God staan (zie LV 4:2).

Hoe kan een gehandicapte zendingswerk doen?

1. Hij kan evenals alle andere leden contact opnemen met zijn vrienden, burens en familieleden en ze begeleiden. Gehandicapten hebben dikwijls bewezen een unieke bekwaamheid te bezitten om de harten van anderen te raken en hun geest open te stellen voor het evangelie.

2. Hij kan dienst doen in het zendingswerk in de ring. Hij kan dan thuis blijven en voor zover hij daartoe in staat is deelnemen aan dit werk zonder de strakke discipline van het zendingsveld.

3. Hij kan voor zover hij daartoe in staat is het zendingswerk financieel steunen.

4. Hij kan het zendingswerk steunen door zijn gebed.

5. Hij kan een model van rechtvaardigheid zijn, een voorbeeld voor de gelovigen.

6. Hij kan met niet-leden corresponderen en in zijn brieven zijn

getuigenis geven en zijn gevoelens uiten omtrent de kerk.

7. Hij kan in exemplaren van het Boek van Mormon een foto van hemzelf plakken en er zijn getuigenis bijschrijven en deze dan zendingswerk laten doen.

Nog andere activiteiten kunnen bedacht worden. Het is duidelijk dat een verlangen God te dienen een eerste vereiste is (zie LV 4:3).

Ouderling Vaughn J. Featherstone,
Eerste Quorum der Zeventig

Wie kan een vaders zegen geven aan kinderen van gezinnen zonder vader die daartoe bevoegd is?

Voordat wij op deze vraag zelf ingaan, zouden wij willen vragen, is een vaders zegen absoluut noodzakelijk? Ik heb nooit een vaders zegen gehad; mijn vrouw heeft nooit een vaders zegen gehad, hoewel haar vader een actief lid van de kerk was. Een vaders zegen is een zeer begerenswaardigs iets, en een waardige vader heeft het patriarchale recht dergelijke zegens te

geven. Er zijn echter vele gezinnen die geen waardige vader hebben, door echtscheiding, een sterfgeval, doordat de vader het gezin in de steek gelaten heeft, of anderen redenen. Ons gezin was niet compleet nadat mijn vader en moeder waren gescheiden. Ik heb daarom nooit getracht een vaders zegen te noodzakelijk voor mijn activiteiten in de kerk.

Er zijn andere manieren waarop men de zegen en de bediening van het priesterschap kan ontvangen. Ieder actief lid van de kerk kan gezegend worden door waardige ouderlingen. Dezelfde orde die voor de welzijnszorg en de raadgevingen in de kerk geldt, geldt ook voor de zegeningen van het priesterschap. Men behoort waardige priesterschapsdragers onder de naaste familieleden of de verdere familieleden te vragen om de zieken te zalven en te zegenen. Als er niemand is in de naaste of verdere familie die de zegen kan geven, behoort de huisonderwijzer uitgenodigd te worden de verordening te verrichten. Door deze orde van de kerk wordt voor ieder lid gezorgd.

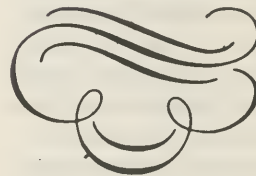
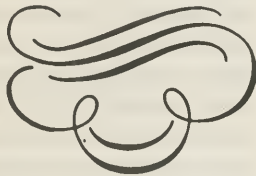
Wij zouden er goed aan doen te bedenken dat iedere waardige Melchizedekse priesterschapsdrager een zegen kan geven. Wij zijn soms geneigd om de bisschop, de ringpresident, de ringpatriarch te vragen een zegen te geven omdat wij denken dat zij getrouwer zijn en meer geloof hebben. Dit hoeft niet het geval te zijn en is zelfs dik-

wijls niet waar. Waardige en getrouwen huisonderwijzers kunnen door geloof en gebed dezelfde inspiratie ontvangen als priesterschapsleiders.

Het komt mij voor dat niemand, behalve een waardige vader, het recht heeft een vaders zegen te geven. Hoewel deze gedachte misschien een beetje pijn zal doen en verlangens zou kunnen wekken, heeft de Heer degenen die in die omstandigheid verkeren niet zonder zegeningen gelaten. Ieder lid van deze kerk kan een speciale zegen of een zegen ter vertroosting krijgen van een rechtvaardige priesterschapsdrager. Degene die de zegen geeft zal het recht hebben op openbaring en inspiratie voor de persoon die hij zegent.

Wanneer leden tot het priesterschap geordend worden of aangesteld worden tot de verschillende posities heeft de bisschop, de ringpresident of een andere presiderende priesterschapsleider de gelegenheid die zegen te geven die de

Geest hen ingeeft. Wij hebben instructies gekregen dat dergelijke zegeningen en bedieningen niet in steno of op de band opgenomen dienen te worden. Maar de persoon die de zegen ontvangt zal misschien de speciale aanwijzingen en instructies die gegeven werden in zijn dagboek willen opschrijven. Ik heb mijn kinderen een vaders zegen gegeven voordat zij op zending gingen, vóór hun tempelhuwelijk en op andere heilige ogenblikken toen zij een zegen nodig hadden. Het is een voorrecht die degenen die een waardige priesterschapsdrager als vader hebben mogen vragen. Voor de rest van ons die niet in dezelfde omstandigheden verkeren, zijn dezelfde zegeningen beschikbaar door familieleden, huisonderwijzers, en andere dienaren des Heren. Zelfs al komen zij dan niet van aardse vaders, zullen zij toch dezelfde vertroosting bieden omdat zij van een andere vader komen, onze hemelse Vader.

Mijn man ging op zending in het midden van de winter

Door Rosa Kohler verteld aan Robb Russon

Rosa Kohler is een kleine vrouw. Zij is een beetje gebogen door haar 93 jaar en daardoor lijkt zij nog kleiner. Zij moet tegen bijna iedereen waarmee zij praat opkijken, waardoor haar ogen nog groter lijken. En het is in haar ogen dat de opgewekte, liefhebbende geest van deze opmerkelijke vrouw zich kenbaar maakt. Zij woont alleen; in een klein bakstenen huisje, omringd door oude stevige bomen die met hun omvang en ouderdom voortdurend schaduw werpen op het huis en erf. Rosa Kohler heeft zelf de bomen nog gepoot en zij heeft ook nog geholpen met het zagen van de houten balken die het dak van het huis ondersteunen. Het huis bewijst nog altijd goede diensten en het verschaft haar een goede bescherming tegen het weer. De kamers zijn 's winters warm en de dikke bakstenen muren houden de kamers koel en behaaglijk in de hitte van de

zomer. Dit is het verhaal van de zending van haar man, zoals Rosa Kohler het vertelde.

Mijn man en ik zijn in de lente van 1903 in de tempel te Logan, Utah, getrouwd. Drie dagen nadat wij trouwden, kocht mijn man onze eerste koe. Wat was het heerlijk onze eigen melk te hebben. Ons eerste kindje, een jongen, werd in het tweede jaar geboren. In die tijd hebben wij ons land in Providence, Utah, gekocht en zijn begonnen met de bouw van ons huis. Twee jaar en een dag na ons huwelijk verhuisden wij naar het gedeeltelijk afgebouwde huis. De maand daarop werd ons tweede kind, weer een jongen, geboren.

Dat waren zware maar gelukkige tijden voor ons. Iedere avond nadat wij gegeten hadden zaagden wij van de bomen die op ons land stonden, de balken die wij nodig hadden om ons nieuwe huis af

te bouwen. Mijn man stond aan het ene einde van de lange trekzaag en ik aan de andere. Heen en weer ging het, ieder op zijn beurt de zaag door het groene hout trekkend totdat iedere stam vierkant gemaakt was. Wij ploegden een stukje van de luzerne om dat op ons land stond om er een tuin van te maken en spoedig hadden wij heerlijke groenten uit eigen tuin.

Na twee gelukkige jaren in ons nieuwe huis, werd ons derde kind en eerste meisje geboren. Ik zal die dag nooit vergeten. De baby kwam om 3 uur 's middags. Om 4 uur stond de bisschop voor de deur. Wij dachten eerst dat hij gekomen was om de nieuwe baby te zien, maar hij wilde mijn man spreken, „Broeder Kohler,” zei hij, „ik ben gekomen om u te roepen om op zending te gaan. U zult op 6 januari moeten vertrekken.”

Mijn man en ik waren sprakeloos. In de stilte voegde de bisschop eraan toe: „U hebt maar een paar dagen om dit formulier in te vullen.” Wij namen het formulier dat hij ons aanbood aan, en alles wat wij konden zeggen was dat wij erover na zouden denken. De bisschop vertrok, en

wij keken elkaar een tijdje aan. Wij wisten wat wij moesten doen en dat was vasten en bidden. Wij wisten dat onze hemelse Vader ons zou helpen. Wij hadden altijd getracht zijn geboden te houden.

Met de zekerheid die wij kregen door het vasten en bidden, vulde ik het formulier in voor mijn man (hij noemde mij altijd zijn secretaresse) en met het gevoel dat wat wij deden goed was, bracht ik het naar de bisschop. Vanaf dat ogenblik zouden wij zoveel mogelijk geld moeten sparen van ons schraal inkomen om genoeg geld te kunnen sturen naar mijn man op zending en nog genoeg over te houden voor mijn kleine gezin en mijzelf. Wij konden niet veel uitgeven voor Kerstmis. Ik maakte zelf de cadeautjes voor de kinderen die er erg blij mee waren.

De zesde januari brak aan. Het was bitter koud die morgen en ik maakte een extra goed ontbijt gereed, het laatste dat ik voor een lange tijd voor mijn man klaar zou maken. De kinderen sliepen allen nog toen hij vertrok. Ik had het gevoel dat mijn hart tot mijn tenen wegzonk toen ik besepte dat ik alleen was en

dat ik voor mijn man en mijn kinderen moest zorgen, en vele dingen zou moeten doen die ik voordien nooit had gedaan. In het midden van mijn verdriet kwam de gedachte in mij op: „Je bent niet alleen; je hemelse Vader zal altijd bij je zijn.” Ik voelde mij direct veel beter en zette de wasketel op de houtkachel, warmde het water en begon aan de was. Door aan te pakken lukte het mij mijn neerslachtigheid te overwinnen.

Die winter bevroren mijn handen bijna van de kou als ik het hooi moest snijden met het lange hooimes. Mijn handen bevroren bijna opnieuw als ik 's morgens en 's avonds als het vroom de koe moest gaan melken. Wat verlangde ik naar de lente.

In de lente moest ik nieuwe problemen oplossen. Ik had nog nooit geploegd en wij hadden zelfs geen paard. Een edelmoedige buur leende mij zijn paard zodat ik wel gedwongen was aan het lentewerk te beginnen. Ik spande het paard in, zette het voor de ploeg en met de leidsels om mijn nek trok ik voor na voor rondom het land, terwijl de baby in haar wagentje en de twee jongens naar mij keken vanaf de kant. Na het ploegen

deed ik hetzelfde met de eg, om de grond fijn te maken en het klaar te maken voor het zaaien. Al het vroege zaad zaaide ik uit op een koele lentemorgen terwijl de kinderen nog sliepen. Tijdens het zaaien liep ik dikwijls even naar huis om mij te vergewissen dat alles daar in orde was. Toen de tijd aanbrak om aardappels te potten hielpen de twee jongens mij door de gesneden pootaardappels in de gaten te gooien die ik gemaakt had.

Wij waren allen blij toen het zomer was, maar het betekende wel dat er geïrrigeerd moest worden. Iedere keer als het mijn beurt was, moest ik de deur van het irrigatiekanaal openen en een aantal dammen neerhalen. Soms was het mijn beurt tegen middernacht. Door het water groeide alles hard, maar het onkruid moest geschoffeld worden en al gauw was de luzerne hoog genoeg om gemaaid te worden. Ik mocht geen tijd verliezen en op die eerste maaidag stond ik om 3 uur op en ging aan het werk met mijn zeis. Met iedere zwaai legde ik meer heerlijk ruikend gras neer totdat ik dacht dat ik zeker wel genoeg gedaan had, maar er was altijd nog meer. Vier dagen heb ik er voor nodig gehad, 's morgens

vroeg voordat de kinderen wakker werden, vóór het voeren en het melken, om die eerste snede luzerne te maaien. Maar zelfs toen was mijn werk nog lang niet klaar. Ik harkte het hooi in lange rijen en zette het op hopen. Daarna bracht ik het naar de hooischuur en stapelde het zo goed mogelijk op. Dat nam het grootste deel van een hete dag in beslag en toen ik de kinderen mee naar huis nam voor een middagslaapje was ik blij dat ik even kon gaan zitten.

Gedurende die hele zomer groeiden de kinderen en werd ik slanker. De aardbeien werden rijp en ik plukte ze voor het ontbijt. Ze geurden zo heerlijk fris. De zomer liep ten einde en het werd herfst, en oogsttijd, met groenten die ingezameld moesten worden, aardappels die gerooid moesten worden. Weer werd het winter, en weer bevroren mijn handen bijna bij het snijden van het hooi in de hooiberg, maar nu moest ik voor twee monden zorgen want onze koe had een prachtig kalf gekregen.

Drie keer per week schreef ik naar mijn man en ik lette er op nooit te klagen hoe zwaar het leven ook was. Ik wilde dat hij een goede zending vervulde en dat hij gelukkig was. Het leek wel of die winter nog langer duurde dan gewoonlijk. Maar eindelijk kwam de lente in al haar pracht. En ik begon opnieuw: ploegen, zaaïen, irrigeren, schoffelen, inmaken en

wegzetten in de kelder. En ook het hooien moest opnieuw gebeuren, Maar wij maakten het goed.

Op een dag drong het tot mij door dat ik bijna geen geld meer had. Ik had altijd iedere zondag gevestigd. Die dag toen ik besefte dat het geld bijna op was vastte en bad ik hoewel het nog geen zondag was. Ik wist dat mijn Vader in de hemel mij zou helpen.

Spoedig daarna kwam er een brief van de zendingspresident van mijn man. Hij schreef dat mijn man zijn zending met ere had volbracht, dat hij een heel goede zending was geweest en nu naar huis zou terugkeren. Niet lang daarna kreeg ik een kaart waarop stond hoe laat ik mijn man van de trein af kon halen. Ik rende naar de burens om te vragen of ik hun rijtuigje mocht lenen nadat ik eerst ergens anders een paard had geleend. Ik was in staat geweest om direct al te vertrekken als mijn buur mij er niet op gewezen had dat het nog maar tien uur in de morgen was en de trein pas die avond aan zou komen. Het leek wel eeuwen voordat de trein aan zou komen, maar eindelijk was het zover. Het was een rustige en heldere avond, en de fluit van de naderende trein in de verte klonk mij als muziek in de oren. Het was heerlijk elkaar weer te zien, en ik dankte mijn hemelse Vader voor alles. Ik had Hem zoveel gevraagd de laatste twee jaren.

De geschiedenis van ons volk

Door Nanette Larsen

Winona Gevlekt Hert stapte naar buiten op de veranda van hun klein, verveerd huisje in het reservaat en schudde krachtig het verschoten kleed uit dat grootmoeder vele jaren geleden in heldere kleuren had geweven. Terwijl zij over de uitgedroogde en winderige vlakke van Dakota uitkeek zag zij twee fietsers die hortend en stotend de met karresporen doorploegde onverharde weg af kwamen rijden. Zij kon de hoge, vrolijke stemmen van Sarah Dappere Vogel en Marie Witte Buffel horen.

Winona wist dat zij mormonen waren — mensen die altijd ergens heen schenen te gaan. Marie en Sarah waren pas teruggekomen van Idaho waar zij het schooljaar hadden doorgebracht in een blank gezin.

„Hallo, Winona,“ riepen de twee meisjes eenstemmig toen zij even stopten voor het huis om uit te rusten.

„Waarom ga je niet met ons mee vandaag, Winona?“ vroeg Marie opgewonden. „Het is zo leuk. Wij doen spelletjes en handwerk en wij knutselen

en de lessen zijn ook werkelijk goed.” Winona aarzelde even en vroeg toen: „Heeft het iets te maken met jullie kerk?”

„Ja,” antwoordde Marie. „Maar iedereen is welkom. Ga met ons mee, Winona. Je vindt het vast ook fijn.”

„Ik zal het eerst aan moeder en grootmoeder moeten vragen,” riep Winona terwijl ze het huis binnenrende. Zij was opgewonden maar een beetje bezorgd over wat haar moeder en grootmoeder zouden zeggen. Tot haar verbazing vonden ze het beiden goed. Grootmoeder dacht dat handwerken en knutselen goed voor haar zou zijn. Winona had met opzet niets over de godsdienstige lessen gezegd.

Grootmoeder haastte zich Winona klaar te maken. Terwijl zij haar haar vlechte volgens de Siouxgewoonte, vermaande zij haar kleindochter zich goed te gedragen en vooral niet met gekruiste benen te gaan zitten als een man.

Winona moest er om glimlachen omdat zij deze Indiaanse raad al zo dikwijls had gehoord. Haar overgrootmoeder had haar grootmoeder dezelfde raad gegeven rond de eeuwwisseling.

Winona rende naar buiten en pakte haar fiets. Wuiwend naar haar familieleden reed zij weg met haar vriendinnen. De lessen van het dagkamp werden gegeven in een caravan dat op een open terrein stond. Hoewel Winona genoot van het balspel en van het maken van Indiaans aardewerk waren het de godsdienstige lessen die haar het meest boeiden. Deze werden gegeven door twee jonge mormoonse zendelingen, de broeders Holmes en Jackson.

Zij spraken over een hemels tehuis waar zij geleefd had voordat zij geboren werd en over een hemelse Vader die haar zeer liefhad en ernaar verlangde dat zij eens terug zou komen om bij Hem te leven. De zendelingen verzekerden haar dat zij

tot Hem kon spreken wanneer zij dat ook maar wenste. Zij was er niet zeker van dat zij alles geloofde wat zij zeiden, maar het troostte haar toch wel te bedenken dat zij een liefhebbende Vader in de hemel zou kunnen hebben. Haar eigen vader was aan tbc gestorven kort nadat haar jongste broertje geboren was, en Winona verlangde ernaar te geloven dat zij hem eens zou weerzien.

Na de les gaf Sarah haar een exemplaar van het Boek van Mormon. „Misschien wil je dit boek eens inkijken,” zei ze, „het zal je helpen de lessen iedere dag beter te begrijpen.”

Winona nam het boek mee naar huis, legde het naast haar bed en dacht er verder niet meer aan. Haar gedachten waren vol van de nieuwe ideeën die de mormoonse zendelingen op het dagkamp hadden onderwezen. Iedere morgen leerde zij iets nieuws en opwindends. Op een dag vroeg broeder Holmes haar tot haar verbazing of zij het openingsgebed wilde uitspreken. Met grote ogen keek het Indiaanse meisje hem aan. „Maar Elder Holmes, ik heb van mijn leven nog nooit gebeden, dat kan ik niet.”

„Ik denk dat je het wel kunt,” moedigde broeder Holmes haar aan. „Je bent een kind van God en Hij wil dat je met Hem praat net alsof Hij hier in deze kamer is.” Winona was onzeker en wist niet wat te zeggen. Eerst ging het een beetje onhandig, maar al spoedig was er geen aarzeling meer. Iedereen in de kamer wist dat zij door haar gebed rechtstreeks sprak met haar hemelse Vader. Toen zij ging zitten voelde zij zich zo gelukkig dat er geen twijfel meer in haar was dat zij werkelijk een Vader in de hemel had die haar liefhad.

Die avond begon zij het Boek van Mormon te lezen. Na de eerste bladzijde kon zij het boek niet meer neerleggen. De geschiedenis van haar volk ontvouwde

zich voor haar ogen. De daarop volgende nachten las zij tot vroeg in de morgen. Winona was nu zover dat zij een lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen wilde worden. Toen zij dit echter aan haar grootmoeder vertelde, trok de grijze Indiaanse vrouw haar gebogen schouders recht, stampte met haar voet en verklaarde: „Geen enkele kleindochter van mij zal ooit mormoonse worden.” Tot haar verbazing mocht Winona echter wel naar het dagkamp blijven gaan.

Winona bad dagelijks dat grootmoeder het zou mogen begrijpen, maar de weken gingen voorbij en er leek geen verandering te komen. Het stemde haar droevig als zij dacht aan het einde van het kamp, als haar vriendinnen weer naar hun pleeggezinnen zouden gaan voor het volgend schooljaar. Wat zou ik ook graag gaan, dacht Winona. Maar ik mag niet eens gedoopt worden en lid van de kerk worden, hoe zou ik dan opgenomen kunnen worden in een pleeggezin. Er was een bijzondere lunch gepland voor de laatste dag van het kamp zodat de familieleden konden zien wat de kinderen de gehele zomer hadden gedaan. Winona dacht dat haar moeder en grootmoeder niet eens zouden overwegen te gaan, maar tot haar verbazing waren zij blij een uitnodiging te krijgen. Op de ochtend van de lunch liepen Winona en haar familieleden in hun beste kleren naar de kampplaats. Grootmoeder droeg een zak „wojapi” een Indiaanse pudding gemaakt van vruchten en maispap.

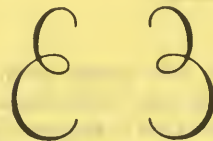
Het ging veel beter dan Winona verwachtte. Zij bewonderden de uitstalling van handwerk en knutselwerk en genoten van het spel van de kinderen. Zij was verrukt toen zij merkte dat haar grootmoeder grapjes maakte met de zendelingen. Toen zij naar huis gingen zei grootmoeder echter niets over haar ervarin-

gen van die dag en Winona probeerde haar teleurstelling te verbergen.

Enkele dagen later kwamen Sarah en Marie even aan om afscheid te nemen van Winona voordat zij weer naar hun pleeggezin gingen in Idaho. Wat zou ik graag met ze meegaan dacht Winona weemoedig. Met tranen in haar ogen wuifde zij haar twee vriendinnen uit tot dat zij ze niet meer zag.

Onverwachts voelde zij haar grootmoeders vaste hand op haar schouder. De oude vrouw zei met een hese stem, „misschien kun je volgend jaar wel met ze mee naar Idaho.”

Met een ruk draaide Winona zich om en staarde haar grootmoeder verbaasd aan. Zij had het harde, getaande gezicht van haar grootmoeder nog nooit zo vriendelijk gezien. „Ik heb op een dag dit boek in je kamer gevonden,” zei grootmoeder, het Boek van Mormon voor de dag halend. „Ik heb erin gelezen terwijl je weg was. Ik moet mijn trots opzij zetten en erkennen dat dit boek de geschiedenis van ons volk is. Het boek is waar,” voegde zij er plechtig aan toe. En toen zag Winona tot haar verbazing, dat ook haar grootmoeder tranen in haar ogen had. Door hun tranen heen glimlachten zij vol liefde en begrip naar elkaar en strekte grootmoeder haar armen uit naar Winona.

Abrahams offer

© Providence Lithograph Co.

Gedurende vele lange jaren hadden Abraham en zijn vrouw Sara gehoopt nog eens een kind te krijgen. Zij werden echter beiden oud en begrepen dat het voor hen te laat was om die zegen nog te ontvangen.

Toen, op een dag, kwamen drie vreemdelingen bij Abraham op bezoek. Hij verwelkomde ze en gaf ze te eten. Terwijl zij aten vroeg een van de bezoekers waar Sara was en toen profeteerde hij „Zij zal een zoon krijgen.”

Sara hoorde het maar lachte omdat zij en Abraham al zo oud waren. Later hoorden Abraham en Sara dat de mannen die hen bezocht hadden hemelse boodschappers waren, en de profetie werd vervuld.

Sara kreeg een zoon en zij noemden hem Isaak, hetgeen vreugde betekent. Dit is de geschiedenis van Isaak zoals broeder Melvin J. Ballard, een Lid van het Quorum der Twaalf, deze voor zijn dood in 1939, vertelde aan een groep jonge mensen:

„U herinnert zich wel het verhaal van hoe de zoon van Abraham na lange jaren wachten kwam en hoe zijn vader hem van groter waarde beschouwde dan al zijn andere bezittingen. En toch werd aan Abraham temidden van zijn vreugde gezegd zijn enige zoon te nemen en hem als een offerande aan de Heer te offeren. Hij gehoorzaamde. Kunt u zich voorstellen wat er bij die gelegenheid in het hart van Abraham omging? Wat ging er volgens u in zijn hart om toen hij op weg ging van moeder Sara vandaan? Wat denkt u dat zijn hart beroerde toen hij Isaak afscheid zag nemen van zijn moeder om de reis van drie dagen te ondernemen naar de aangewezen plaats waar het offer zou worden gebracht? Ik stel mij zo voor dat het enige wat Abraham kon doen bij dat afscheid was zijn harteer niet te tonen. Met een bezwaard hart liep hij met zijn zoon drie dagen lang naar de aangewezen plaats, terwijl Isaak de takkenbos droeg die het offer zou verteren. De reizigers rustten toen zij aan de voet van de berg waren aangekomen en de mannen die hen vergezelden kregen de opdracht daar te wachten terwijl Abraham en zijn zoon de berg beklommen.

Toen zei de jongen tot zijn vader: „Vader, wij hebben het hout en wij hebben het vuur om het offer te verbranden, maar waar is het offer?” Het moet Abraham door de ziel gesneden hebben zijn zoon vol vertrouwen te horen zeggen: „U hebt het offer vergeten.” Terwijl hij naar de jongeling, de zoon der belofte keek kon de arme vader alleen zeggen: „God zal zichzelf een lam ten brandoffer voorzien . . .”

Zij beklommen de berg, verzamelden de stenen en legden er de takkebossen op. Toen werd Isaak aan handen en voeten gebonden en op het altaar gelegd. Ik veronderstel dat Abraham als een goed vader zijn zoon een afscheidskus, en zijn

zegen gegeven heeft en hem zijn liefde betoond heeft. Zijn ziel moet in dat uur van zieleangst naar zijn zoon zijn uitgegaan, die door de hand van zijn eigen vader zou moeten sterven. Alle voorbereidingen waren gemaakt, het koude staal werd getrokken en de hand werd opgeheven om de slag toe te brengen die het bloed des levens weg zou laten vloeien, toen de engel des Heren zei: „Het is genoeg.”

Toen zei de engel: „Strek uw hand niet uit naar den jongen en doe hem niets, want nu weet Ik, dat gij godvrezend zijt, en uw zoon, uw enigen, Mij niet hebt onthouden.” (Genesis 22:12.)

Abraham keek op en zag een ram met zijn horens verward in het struikgewas. Hij nam de ram en offerde hem in plaats van zijn zoon. En de engel des Heren riep Abraham opnieuw en zei:

„En met uw nageslacht zullen alle volken der aarde gezegend worden, omdat gij naar mijn stem gehoord hebt.” (Genesis 22:18.)

© Providence Lithograph Co.

ANNA CECILIA EN ALBERTINA

Door Gertrude M. Richards

Lang geleden leefde er in Zweden een handschoenenmaakster, Anna Cecilia genaamd, die erg trots was op haar fijn handwerk en het mooi borduurwerk waarmee zij de leren, met bont gevoerde, handschoenen versierde.

Onder Anna's klanten was Rasmus, een jonge schoenmaker, die haar de kappen van zijn mooie schoenen liet versieren. Op een dag liet hij met de kappen van de schoenen een paar boeken achter, die Anna vertelden over Joseph Smith, een nieuwe profeet door wie het oude evangelie van Jezus Christus was hersteld. Terwijl zij de boeken las, kwam de zekerheid in haar hart dat zij waarheid bevat-

ten. Enige tijd later werd zij door de jonge schoenmaker gedoopt in het koude water van de Ore Sund, een zeeëngte in de Oostzee tussen Zweden en Denemarken.

Anna's man was gestorven en zij verlangde ernaar met haar dochtertje Albertina naar de heiligen te gaan in Amerika. Rasmus was al vertrokken en een aantal van haar vrienden maakten zich ook gereed voor vertrek. Anna leende geld om de overtocht voor hun beiden te betalen. Met de boot en per trein reisden zij naar Hamburg en gingen daar aan boord van het zeilschip „Humbolt” voor de reis over de oceaan.

Meer dan zes weken lang leefden zij

aan boord van het overvolle schip, waar het voedsel schaars en de stormen overvloedig waren. Tenslotte kwam het gezelschap in New York aan. Anna was dankbaar dat zij veilig aangekomen was maar haar dochtertje huilde om eten en er was geen geld om iets te kopen. Wanhopig liep zij met Albertina een pakhuis binnen en knielde achter een paar grote vaten en bad tot God om hulp. Naar buiten lopend kwam zij de man tegen die belast was met toezicht op de groep emigranten. Hij vertelde haar dat hij teveel had gerekend voor de overtocht en gaf haar een deel van de reissom terug — genoeg om voedsel te kopen voor de rest van hun reis.

Spoedig zaten de reizigers in een trein die naar Nebraska ging, waar het spoor eindigde. Hun bezittingen werden daar op ossenwagens geladen voor de lange tocht over de vlakten naar Utah.

De weg liep langs de river Platte die meerdere malen overgestoken moest worden. Toen het weer eens gebeurde nam iemand Albertina van haar vermoeide moeder en zette haar op één van de volgeladen wagens die door het water getrokken werden door de ossen. Alles ging goed totdat de dieren de glibberige oever trachtten op te klauteren. De lading begon te schuiven en het meisje viel in de rivier.

„Moeder, Moeder,” schreeuwde Albertina terwijl zij worstelde om haar

hoofd boven water te houden. Anna dook het koude water in en werd onmiddellijk gegrepen door de krachtige stroom. Het lukte haar om Albertina te pakken, maar zij kon niet zwemmen omdat haar zware, natte rok zich om haar heen wikkelde en haar armen en benen verlamden. Tevergeefs trachtte zij de oever te bereiken maar de stroom sleurde haar mee naar dieper water. De kapitein zag in welke moeilijkheden Anna verkeerde, maar kon niets doen. Plotseling, als het ware in antwoord op Anna's stil gebed, stootte haar voet tegen een ondergelopen zandbank. Terwijl zij nog altijd Albertina vasthield lukte het Anna even vaste voet te krijgen op het zand onder de oppervlakte van het kolkende water. Een ogenblik later werd haar een touw toegeworpen en na een korte worsteling in het koude water, strekten vriendelijke handen zich naar haar uit en werden ze beiden in veiligheid gebracht.

Die avond toen zij aan het kampvuur gezeten hun natte kleren droogden, keek Albertina op naar haar moeder en zei: „Mama, ik was bang in het water. Was u niet bang?” „Ja,” antwoordde Anna, „maar als degenen waarvan je houdt in gevaar zijn, laat je de angst je niet weerhouden alles te doen wat je kunt om ze te redden. En, Albertina, vergeet niet dat onze Heiland altijd nabij is en onze beden om hulp hoort.”

Voor de grap

Boek van Mormon puzzel

Door Ruth Christensen

Kun je in de eerste kolom de personen vinden die bij de beschrijving in de tweede kolom passen?

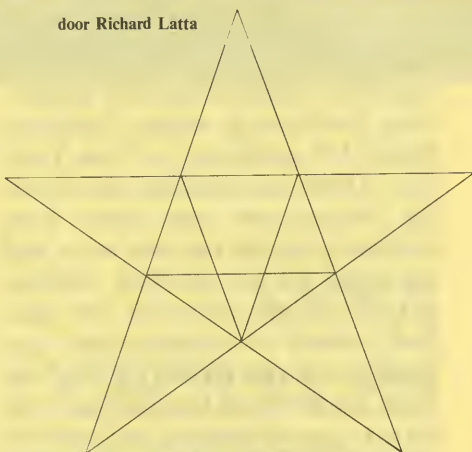
1. Alma	a. Een rechtvaardige koning
2. Lehi	b. Een werker der ongerechtigheid
3. Noah	c. Leidde tweeduizend jongemannen in de strijd
4. Lemuel	d. De laatste Nephiet op aarde
5. Helaman	e. Leider van de Jaredieten
6. Samuel	f. De vader van de Nephieten en de Lamanieten
7. Laban	g. Was in het bezit van de koperen platen
8. Benjamim	h. Een profet van de Nephieten
9. Laman	i. Een koning van de Lamanieten
10. Moroni	j. Een grote zendeling
11. Lamonhi	k. Een leider van de Lamanieten
12. Sarah	l. Vatte het Boek van Mormon samen
13. Mormon	m. Opstandige zoon van Lehi
14. Jared	n. De moeder van de Nephieten en de Lamanieten
15. Abinadi	o. Een profet van de Lamanieten

1. j. 4. m. 7. g. 10. d. 13. l.
 2. f. 5. c. 8. a. 11. k. 14. e.
 3. b. 6. o. 9. i. 12. n. 15. h.

Antwoorden:

Kun jij hier tweeëntwintig driehoeken in vinden?

door Richard Latta

Nieuwe aanwinsten in het dierenpark

door Roberta L. Fairall

Zoek bij deze dieren het land waar zij vandaan komen. Trek een lijn van elk dier naar zijn vaderland.

Azië	Neushoornvogel	
Koalabeer	Noord-Amerika	
	Kangoeroe	Struisvogel
	Afrika	Miereneter
	Zuid-Amerika	Baviaan
Bizon	Australië	
	Wollige aap	Neushoornvogel naar Azië
		Struisvogel naar Afrika
		Miereneter naar Zuid-Amerika
		Koalabeer naar Australië
		Tijger naar Azië
		Kangoeroe naar Australië
		Baviaan naar Afrika
		Bizon naar Noord-Amerika

V staat voor Varkentjes

door Walt Trag

Zoek de varkentjes die precies hetzelfde zijn en kleur ze.

Op 2 januari 1891, ging een negentienjarige immigrant uit Noorwegen aan een tafel zitten in zijn huis in Logan City, Utah, en schreef het volgende:

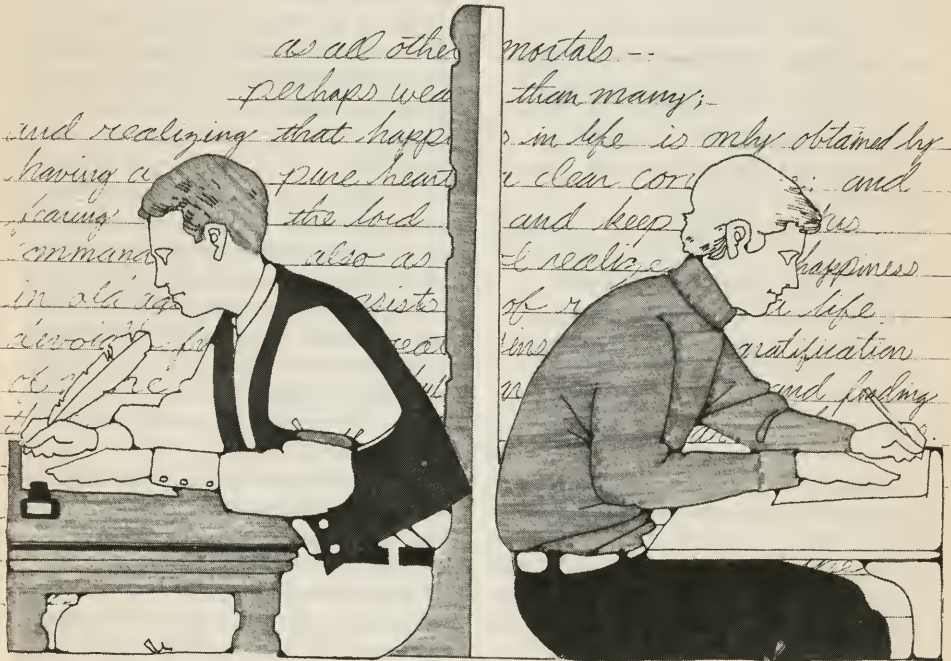
„Ik ben er mij ten volle van bewust dat ik zwak ben zoals alle andere stervelingen, misschien zwakker dan velen. Ik weet dat het geluk in dit leven alleen verkregen kan worden door een rein hart en een goed geweten, door God te dienen en zijn geboden te houden. Ik besef dat geluk in de oude dag bestaat uit het terug-

zien op een leven zonder grote zonden, het vervullen van edele wensen die op een mannelijke wijze zijn uitgevoerd. Gezien het feit dat mijn leven tot nu toe niet geweest is wat het had moeten zijn, leg ik de volgende regels vast, waaraan ik mij de rest van mijn leven zal proberen te houden. Moge de Almachtige God, mijn Schepper, mij daarbij helpen.”

Daarna schreef hij zeventien voornemens op. Bijna acht maanden later op dinsdag 25 augustus 1891, schreef hij ze

Geloof, de grotere kennis

Door ouderling G. Homer Durham
van het Eerste Quorum der Zeventig

over in een dagboek, waarin hij het verslag zou schrijven van zijn jaren zwoegen als vreemde student uit Utah aan de Harvard Universiteit in Cambridge, Massachusetts. Hij begon zijn dagboek door er de zeventien voornemens die een leidraad voor zijn leven zouden worden in op te schrijven.

„Ik neem mij voor:

1. Godsdienst, de wetenschap der wetenschappen zal mijn leven lang voor mij het belangrijkste zijn.
2. Ik zal dagelijks in stilte tot God bidden.
3. Ik zal dagelijks over God en zijn eigenschappen nadenken en trachten aan Hem gelijk te worden.

„Geloof, de grotere kennis.”

Ik neem mij voor:

1. Godsdienst, de wetenschap der wetenschappen, zal mijn leven lang voor mij het belangrijkste zijn.
2. Ik zal dagelijks tot God bidden.
3. Ik zal dagelijks over God en zijn eigenschappen nadenken en trachten aan Hem gelijk te worden.
4. . . .

4. Ik zal licht, wijsheid en kennis ontvangen waar en wanneer het ook aangeboden wordt.

5. Ik zal mij nooit schamen voor mijn beginselen, mijn geloof en mijn godsdienst uit te komen als ik er eenmaal overtuigd van ben dat ze juist zijn.

6. Ik zal nooit een ogenblik verspillen, maar het op een nuttige wijze besteden.

7. Ik zal steeds matigheid betrachten in het eten en het drinken.

8. Ik zal nooit iets doen wat ik niet zou doen als het het laatste uur van mijn leven is.

9. Ik zal dagelijks in Gods woord lezen, opdat ik zijn wil moge leren kennen, en daardoor getroost, gesterkt en aangemoedigd moge worden.

10. Alles wat ik ooit vertellen zal zal de onvervalste waarheid zijn.

11. Ik zal altijd doen wat ik denk dat mijn plicht is en wat volgens mij het beste is voor mijn medemensen.

12. Ik zal uit alle macht leven zolang ik leef, opdat ik niet een levende dood zal sterven.

13. Ik zal nooit door woord of daad trachten mijn meningen aan anderen op te dringen, maar zal slechts mening en argumenten tegenover anderen uitspreken.

14. Ik zal trachten de neiging om gauw boos te worden, luid te spreken, en ongeduldige bewegingen te maken, te overwinnen en alles wat mijn medemensen en mijzelf kwaad zou kunnen doen te vermijden.

15. Ik zal nooit voor een ogenblik mijn plicht tegenover mijn moeder vergeten. Zij heeft mij gemaakt zoals ik nu ben en wat ik zal worden. Zij heeft het beste deel van haar leven aan mij gewijd en ik ben haar alle achting en genegenheid verschuldigd die ik haar geven kan. Ik zal ook nooit mijn plichten tegenover mijn broer, mijn vrienden en mijn familieleden veronachtzamen.

16. Ik zal iedere taak die ik opneem afmaken en zal altijd zorgvuldig mijn doel en de resultaten ervan overwegen alvorens een taak op mij te nemen.

17. Ik zal nooit vergeten dat de mannen en vrouwen die ik ontmoet mijn broeders en zusters zijn en dat ik naar de balk

in mijn eigen oog moet kijken voordat ik probeer de splintef uit het oog van mijn naaste te verwijderen.”

Het zou goed zijn als iedere jongeman en iedere jonge vrouw heden ten dage op dezelfde wijze zijn of haar positie in het leven zou bepalen.

Die jongeman was een student aan de Brigham Young middelbare school te Logan toen hij deze regels voor het eerst neerschreef. Het was in het begin van 1891. Iets meer dan drie maanden daarvoor had president Wilford Woodruff door openbaring de officiële verklaring betreffende het meervoudig huwelijk bekendgemaakt. Nieuwe mogelijkheden opende zich voor de verdreven, vervolgde, niet begrepen heiligen der laatste dagen.

De naam van de jongeman was John Andreas Widtsoe. Met zijn moeder, die weduwe was en zijn kleine broertje woonde hij in een nederig landhuisje. In 1884 waren zij uit Noorwegen gekomen. Op 27 juni 1894 verleende president Charles W. Elliot van de Harvard Universiteit de jonge immigrant de graad van kandidaat in de natuurwetenschappen, cum laude. Hij had de vierjarige studie in drie jaar volbracht. Hij had veel ontberingen moeten doorstaan. Zijn moeder en zijn broertje hadden hem wat geld gestuurd van hun schamel inkomen. De rest van zijn studie had hij betaald door buitengewone persoonlijke opofferingen en door leningen van goede vrienden uit Logan, waarvoor hij schulderkentenissen tekende en een rente van 12 procent toezegde.

Van Harvard keerde hij terug naar Logan en werkte als chemicus op het landbouwkundige proefstation van Logan in Utah. Op 1 juni 1898 trouwde hij met Lea Dunford, de oudste dochter van Susa Young Gates. Het echtpaar ging naar Duitsland waar hij zijn doctoraal in de biochemie haalde aan de universiteit van

Göttingen. Daarna studeerde hij nog verder aan het Polytechnicum van Zürich en de universiteit van Londen.

Terwijl hij in Europa studeerde bood de voorzitter van het bestuur van de Brigham Young middelbare school hem per telegram het presidentschap van zijn school aan. Een telegram van Joseph F. Smith van het Eerste Presidium dat hij de volgende dag ontving, raadde hem aan dit aanbod niet aan te nemen, maar terug te keren naar wat nu de Staatsuniversiteit van Utah is. Hij organiseerde daar het landbouwkundig onderzoek, ontwikkelde een systeem om droge gronden te bebouwen en irrigatiemethodes op wetenschappelijke basis, waardoor hij de dorre landen van de wereld tot zegen kon zijn.

Hij werd de vader van wetenschappelijke irrigatiesystemen en drogegrondbebouwing. Zijn boeken en artikelen werden in het Frans, Italiaans en Arabisch uitgegeven en werden veel gebruikt in dorre streken over de gehele wereld. Later werd hem door de minister van binnenlandse zaken van de Verenigde Staten gevraagd de wetten en het beleid met betrekking tot de landaanwinning te herzien. Hij was president van de Staatuniversiteit van Utah te Logan van 1906 tot 1916 en van de universiteit van Utah in Salt Lake City van 1916 tot 1921. In maart 1921 werd hij geroepen als apostel door president Heber J. Grant en diende de kerk als zodanig gedurende een lang en veelbewogen leven. Op zijn begrafenis in de Salt Lake Tabernakel in 1952 werd er een telegram voorgelezen van de ministerpresident van Canada waarin deze zijn waardering uitsprak voor de grote diensten die hij Canada had bewezen.

Het leven van John A. Widtsoe kan tot voorbeeld dienen voor iedere jongeman en jonge vrouw van tegenwoordig in de kerk en daarbuiten, vooral voor diege-

nen die op het punt staan naar de middelebare school te gaan, te gaan werken of een gezin te gaan stichten.

Vergeet zijn woordem niet:

„Ik weet dat het geluk in dit leven alleen verkregen kan worden door een rein hart en een goed geweten, door God te dienen en zijn geboden te houden. . . (ik) leg de volgende regels vast, waaraan ik mij de rest van mijn leven zal proberen te houden.”

Het zou ook goed zijn als alle jongemannen en jonge vrouwen de regels volgens welke zij wensen te leven opschreven. Broeder Widtsoe gaf jonge mensen vaak de raad „beloften af te leggen en deze beloften dan te houden.”

Zijn toewijding aan het zoeken naar waarheid, naar kennis, was een opmerkelijke mijlpaal in de geschiedenis van jonge heiligen der laatste dagen. Hij was president van twee staatsuniversiteiten maar ook lid van het bestuur van de Brigham Young Universiteit gedurende vele jaren en een van haar grote leiders. Hij diende ook tweemaal als gevormachtigde van de kerk voor het onderwijs. Hoewel zijn toewijding aan wetenschappelijk onderzoek naar waarheid en het uitbreiden van kennis in het algemeen fundamenteel voor hem was, was zijn toewijding aan de bron van alle waarheid, onze hemelse Vader en zijn geloof

in Hem van nog groter belang. Hij erkende dat geloof in de Heer Jezus Christus niet alleen het eerste beginsel van het evangelie was maar noemde dit geloof ook „de grotere kennis.”

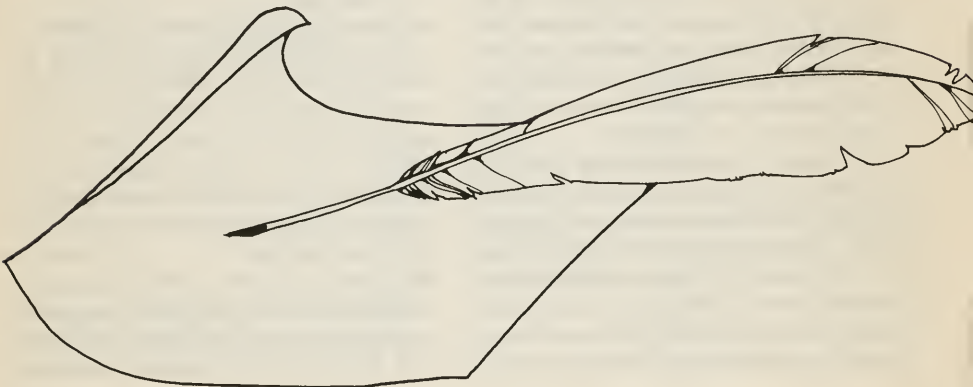
Een van de gedichten die hij als student te Harvard schreef is thans opgenomen in het gezangenboek van de kerk met muziek van Alexander Schreiner (Leid mij naar het eeuwige leven). Hierin staan de regels; „Geef mij geloof, de grotere kennis, Vader hoort mij als ik bid.”

Kunnen wij tegenwoordig nog handicaps overwinnen? Kan iemand zonder geld, zonder familie, zonder invloedrijke vrienden nog iets bereiken in de wereld van vandaag? Kunnen wij geloof en kennis met elkaar verzoenen? Dat kunnen wij zeker.

Hoe?

Door dezelfde beginselen die broeder Widtsoe al heel vroeg in zijn leven voor zichzelf vaststelde. Zijn voorbeeld kan heden ten dage aan alle jongemannen en jonge vrouwen aanbevolen worden.

In zijn boek „In Search for Truth,” noemde broeder Widtsoe een bruikbare formule. Het bewees hem goede diensten. Het zal iedereen goede diensten bewijzen. Het is „Werkt, werkt, werkt. Studeert, studeert, studeert. Bidt, bidt, bidt.”

En de woestijn zal zich verblijden

Door Melvin Leavitt

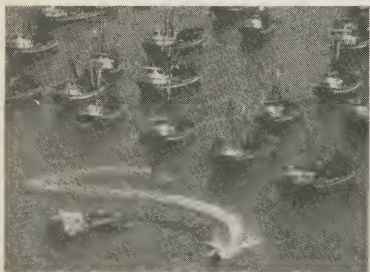
Stelt u zich een droge plaats voor — een plaats zo droog dat de Sahara daarmee vergeleken wel een moeras lijkt. Wringt uit die plaats de laatste druppel water en hangt het op in de hete zon en de wind om het een week of zo te laten drogen, dan hebt u een plaats die zo droog is als de Atacamawoestijn,

Deze woestijn bedekt het noordelijkste kwart van Chili. In de laatste 20 jaar is er in totaal 0,7 mm regen gevallen. Zelfs de kleinste, prikkerigste, taaiste struik kan in deze droge vlakte niet leven. Vele kilometers lang is er niets dan levenloos stof te zien, behalve op enkele zeldzame plaatsen waar dunne waterstroompjes van de bergen afvloeien of waar bronnen gegraven zijn. Het is moeilijk je voor te stellen dat zelfs een microbe zou kunnen leven in de grond van deze grauwe heuvels. En toch zijn daar steden. Een daarvan is Arica, de noordelijkste stad van Chili, gelegen in het droogste gedeelte van de Atacama. Groen van de bomen en bloemen ligt zij tussen de blauwe Stille Zuidzee en de dode wildernis. Het is een fleurige stad. De huizen en de winkels zijn geverfd met heldere kleuren. De mensen zijn gelukkig. De muziek is ritmisch. De feesten zijn vol levenslust.

En in deze fleurige, gelukkige stad zijn de vrolijkste, de gelukkigste mensen — u hebt het al geraden — de heiligen der laatste dagen. In de twee wijken van Arica zijn vele toegewijde jonge mormonen die de geboden houden, zich op zendingen

voorbereiden, op het huwelijk en op rechtvaardige gezinnen, terwijl zij volop van het leven genieten. U kunt ze dikwijls tezamen vinden, deelnemend aan sport, dansen, vergaderingen, feestjes, en vooral rondartelend in het zoute water van Aricaans strand.

Dit gebeurde ook op een lentemiddag in november toen een stadsbus bij het eindpunt aan het Aricaanse strand stopte en er een groep blij, knappe jongemannen en jonge vrouwen uitstroomde die direct door het rulle zand naar het strand rende. Hoog boven hen doemde El Morro op, de massieve grijze rotswand die boven het zuidelijke horizon van Arica uitsteekt. In een oogwenk ligt er een magisch kleed van kleurrijke handdoeken op het strand, en stelt iemand een spelletje voor met een bal. Er is echter geen bal, en daarom verdwijnt de handdoek waarop een van de jongemannen ligt. Nadat er een paar knopen in zijn gelegd worden iemands veters geleend om een stevig geheel te krijgen en het is geen handdoek meer. Het is nu een bal en het spel kan beginnen — de jongens tegen de meisjes. De jongens zijn sterker en gooien beter, maar de meisjes zijn slauer en het resultaat van de slag is twijfelachtig. Nat zand wordt opgewoeld terwijl zij spelen, springen en draaien totdat ook de zon wel lijkt te springen en te draaien aan de hemel boven hen. Na enige tijd wordt het spel vanzelf een wedstrijd welke ploeg de bal het langst in zijn bezit

*„En de woestijn zal zich verblijden.”
Aan de kust van Noord-Chili ontmoet de blauwe Stille Zuidzee de Atacamawoestijn, de droogste plaats ter aarde. Er is slechts 0,7 mm regen gevallen in Arica in de laatste 20 jaar. Maar de Arikanen hebben geleerd goed te leven in de wildernis, door het levengedend water uit de grond te halen en de onbegrensde rijkdom aan vis uit de oceaan te oogsten.*

kan houden en plotseling is er ergens vandaan zo maar een echte bal te voorschijn gekomen.

Later ontspannen zich enkele van de jonge mensen en vertellen de schrijver van het jeugdblad iets over het leven in Arica. De Aricanen lachen graag en vinden gemakkelijk een reden om een feestje te organiseren. Zij genieten van hun vrije dagen en hebben een groot aantal zeer uitgebreide feesten. Een van de hoogtepunten van het jaar is het carnaval in februari. In die dwaze tijd kunnen passerende vreemdelingen verwachten dat zij bekogeld worden met water gevulde ballonnen, confetti, of bloemen. Op de dag van de kabouters (Dia de los picados) kan aan deze lijst nog emmers water, modder, schoensmeer, verf, eieren, alles wat maar enigszins vloeibaar is, toegevoegd worden. Op de plaza wordt er gedanst en gefeest. Een houten aap wordt gemaakt en aangekleed en deze wordt dan de „carnavelon,” het hoofd van het carnaval, en iedereen bewijst hem overdreven eerbied en hij wordt feestelijk onthaald op feestjes en parades. Als het carnaval tenslotte afgelopen is wordt de carnavelon begraven, begeleid door overdreven geweën en rouwbetoon.

De groep jonge mensen vertellen ook iets over de school in Chili. De meeste studenten gaan halve dagen naar school, maar zij worden geacht in hun vrije tijd hard te werken. Op school krijgen ze de volgende vakken: Spaans, wiskunde, muziek, Engels, natuurkunde, chemie, en andere vrije keuze vakken. Als zij op het eindexamen voor een van de hoofdvakken een te laag cijfer halen en ze doen het niet beter tijdens een herexamen, dan moeten ze het hele jaar overdoen met inbegrip van de vakken waarvoor ze wel slaagden. Het is onnodig te zeggen dat een proefwerk serieus genomen wordt. De studenten werken dikwijls tot diep in

de nacht om te trachten een zeven (het hoogste cijfer) te halen, en hebben nachtmerries als ze aan de mogelijkheid denken een één te krijgen (het laagste cijfer). De competitie om aan de universiteit toegelaten te worden is groot, maar de mormoonse studenten over geheel Chili hebben het goed gedaan.

Terwijl zij zo van de zon lagen te genieten uitten zij ook hun gevoelens over het evangelie en de daaraan verbonden zegeningen en verantwoordelijkheden. „Het eerste wat wij moeten doen om broeder McConkie's profetie over onze toekomst te vervullen is goede voorbeelden te zijn, niet alleen in het vriendschap sluiten met de mensen, maar ook in ons gedrag,” zegt Elizobet Santibanez. „Dan zullen de mensen zien dat men door de juiste dingen te doen werkelijk gelukkig kan zijn.

Een waardig lid van de kerk kan zich altijd rustig voelen en wanneer mensen die deze gerustheid missen ons voorbeeld zien, zullen zij veranderen. Er zullen iedere dag meer mensen zijn die het evangelie willen bestuderen.”

Op 1 maart 1977 stond broeder Bruce R. McConkie voor een gebiedsconferentie in Santiago, de hoofdstad van Chili en zei: „Ik voorzie de dag dat de zeven ringen in Chili tot zeven maal zeventig uitgegroeid zullen zijn. Ik voorzie de dag dat de 250 actieve Chileense zendelingen tot duizenden uitgegroeid zullen zijn. Ik voorzie de dag dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de grootste invloed op deze natie zal hebben . . . De Heer zal overvloedige zegeningen op deze natie uitstorten vanwege de rechtvaardigheid van het volk dat hier leeft.”

Iemand die pas lid geworden was, voegde hier aan toe: „Een van de beste dingen van de kerk is de houding van de mensen. Zij zijn hartelijk en liefdevol, zij ontvangen mij met open armen.”

„En de woestijn zal zich
verblijden.“
De koude Humbolt maakt
van het zwemmen aan de
meeste stranden van Chili
een Spartaanse uitdaging,
maar Arica wordt gezegend
door een warme stroom die
langs de kust gaat en de zee
negen maanden van het jaar
verwarmt.

Santos Altamirano Espinosa, die pas van een zending is terug gekomen zegt: „Wij behoren onze broeders en zusters de waarheid te laten weten en ze te helpen beseffen dat zij de mogelijkheid hebben het eeuwige leven te verkrijgen.”

Zij voegt er nog een persoonlijke ervaring aan toe wat betreft het opvolgen van de raad van de kerkleiders: „Ik herinner mij president Kimball als apostel. Tien jaar geleden zei hij: ‚Bereidt u voor en zorgt voor voorraden in uw huizen want er zullen moeilijke tijden komen.’ Enkele jaren geleden maakten wij moeilijke tijden mee in Chili; er was geen voedsel. De profetie werd vervuld, en iedere keer als ik daaraan denk, leg ik weer de nadruk op het gehoorzamen aan de raad van de profeten.”

Hector Novoan zegt: „Sinds mijn eerste stappen als kind heb ik mijn geloof in God ontwikkeld. Nu ik het evangelie ken, kan ik als het ware met een bazuin verkondigen dat de grootste zegen die men op aarde kan ontvangen is het evangelie te leren kennen.

Ik weet dat de Heer van mij houdt. Zijn liefde is zo groot dat wanneer ik Hem in mijn hart loof, een grote vreugde mijn hele leven vervult en ik voel dat Hij mij zeer nabij is. Ik weet dat als de sluier die mijn verstand bedekt er niet was, ik mij Hem zou kunnen herinneren in de tijd dat ik bij Hem was.

Ik weet zonder enige twijfel dat als wij het evangelie in ons leven toepassen wij volmaaktheid zullen bereiken en ons zullen voorbereiden weer tot God terug te keren.”

Een jongeman uit Noord-Amerika, die in Arica als buitenlandse ruilstudent verblijft, spreekt met veel bewondering over de jonge leden in Arica:

„Zij zijn geheel en al eerlijk. Als een van hen vindt dat hij niet waardig is aan de Avondmaalstafel te bedienen, dan zegt hij het liever dan het toch maar te doen

om niet in verlegenheid te geraken. Ik hou van de Chileense familie waar ik logeer als van mijn eigen familie, hoewel zij geen leden van de kerk zijn. Zij behoren tot de fijnste mensen in de wereld. Maar als ik bij de leden in Arica op bezoek ben verbaast het mij welk een verschil het maakt als het priesterschap

„En de woestijn zal zich verblijden.”

„Ons bestaan zou leeg zijn als er geen helder, veelbelovend licht was om ons aanwijzingen te geven en ons te leiden naar het ware pad, het pad dat ons terug zal voeren naar het celestiale tehuis waar wij horen en naar de Vader, die ons die prachtige gelegenheid gaf om op aarde te leven.”

in een gezin resideert en de evangeliebeginselen worden nageleefd.”

Ana Maria Rivera vat de gevoelens van de hele groep, hun geloof, hun hoop, hun verplichtingen op een welsprekende wijze samen: „Ons bestaan zou geheel leeg zijn als er geen helder, veelbelovend licht was om ons aanwijzingen te geven en ons te leiden naar het ware pad, het pad dat ons terug zal brengen naar het celestiale tehuis waar wij horen en naar de Vader die ons die prachtige gelegenheid gaf om op deze aarde te leven.”

Voor alles moeten wij enthousiast ons werk in de kerk doen, want het is werk

(*Vervolg op bladzijde 32*)

Vastengaven

*Een gelegenheid
voor de tweede
mijl*

door Larry E. Morris

Als diaken in de pioniersdagen van Salt Lake City, had Willard R. Smith de opdracht gekregen om de vastengaven van zijn blok huizen te verzamelen. Broeder Peter Reid was met het toezicht op dit werk belast en was er verantwoordelijk voor dat de vastengaven werden ingezameld en dat de gaven die in natura gegeven werden werden uitgedeeld aan de behoeftigen. Het was zijn gewoonte om iedere vrijdagavond bij Willard langs te komen om hem te zeggen dat het wagentje schoongemaakt, gesmeerd en gereed was voor het werk.

Willard ging dan alle huizen langs, zowel van leden als van niet-leden en gaf ze de gelegenheid om iets te geven voor de armen.

Op zekere zaterdag moest Willards voetbalteam een wedstrijd spelen en hij was er erg op gebrand om mee te doen. Hij wist, dat hij verondersteld werd de vastengaven in te zamelen, maar, zoals hij later vertelde: „Er was niets waarnaar ik meer verlangde dan naar die wedstrijd. Ik verkoos vermaak boven plicht en ging voetballen.”

De volgende morgen klopte broeder Reid al vroeg op onze achterdeur en vroeg naar mij. Mijn geweten knaagde, ik had wel willen weglopen en mij verbergen, maar ik ging toch en stond met gebogen hoofd voor hem. Het enige wat hij zei was: „Willard, heb je tijd om even een kleine wandeling met mij te maken?”

Ik ging met hem mee, eerst naar een klein houten huisje op de hoek. Hij klopte zachtjes op de deur, die geopend werd door een arm, klein, mager vrouwtje.

„Broeder Reid,” zei zij, „wij hebben ons voedsel gisteren niet gekregen en wij hebben niets te eten meer in huis.”

„Het spijt mij,” zei broeder Reid, „maar ik weet zeker dat wij iets voor u zullen hebben vóór vanavond.”

Wij gingen naar een ander huis. In ant-

woord op ons kloppen riep een stem dat wij binnen moesten komen.

Wij gingen naar binnen en vonden een oud echtpaar in bed. „Broeder Reid,” zei de man, „wij hebben geen kolen meer, en wij moeten in bed blijven om warm te blijven.”

In weer een ander huis werden wij begroet door een moeder met haar kleine kindertjes, die dicht bij elkaar gekropen waren. De baby huilde en de andere kinderen hadden betraande gezichtjes.

Dat was genoeg. Toen wij van elkaar scheidden zei broeder Reid vriendelijk: „Willard, als iemand zijn plicht niet doet, moeten anderen lijden.”

Ik stond op het punt te gaan huilen — overstelpst door schaamte dat ik mijn plicht zo had veronachtzaamd. Hij legde even zijn hand op mijn schouder en vertrok. Die mensen kregen hun voedsel en hun kolen diezelfde middag — en ik had een zeer waardevolle les geleerd.” (Hoofdpijnen van het programma voor het onderwijzen van het houden van de wet der vastengave, brochure, 1965, blz.19, 20.)

De ervaring van broeder Smith toont duidelijk aan dat het betalen van de vastengave meer betekent dan geld in een enveloppe doen — het betekent mensen in nood helpen.

Het lijkt echter wel of wij dikwijls het belang van de vastengaven vergeten of verkleinen. Velen van ons zijn geneigd om de nadruk op de tienden te leggen, en dit is juist, want welbeschouwd wordt ons geleerd dat zij, die de tienden betalen, gespaard zullen worden bij de wederkomst; Wij horen van de ervaring van Lorenzo Snow in St. George, Utah, in de film „De vensteren des hemels”; wij worden er aan herinnerd dat iemand God kan beroven door zijn tiende niet te betalen (zie Maleachi 3:8-10).

Maar als wij dit schriftgedeelte nauwkeurig lezen vinden wij er een zeer bete-

kenisvolle waarheid in: in antwoord op de vraag „Waarın beroven wij U?” antwoordt de Heer, „In de tienden en de heffing.” (Maleachi 3:8.) Omdat velen van ons zich meer bewust moeten worden van het belang van de vastengaven, zijn onze algemene autoriteiten begonnen in het bijzonder de nadruk te leggen op dit punt. De vastengaven verdienen werkelijk alle aandacht. President Heber J. Grant heeft in feite gezegd: „De wet waarop het welzijn van ons volk is gebaseerd (is) de vastengave!” (Aangehaald door Harold B. Lee, vergadering van de landbouwkundige afdeling van de welzijnszorg, 3 april 1971.)

In 1971 daagde president Marion G. Romney de leden uit hun vastengave te verdubbelen en hij beloofde dat als zij dit deden, de geestelijke instelling in de kerk ook zou verdubbelen. In 1974 verklaarde president Spencer W. Kimball: „Er is geen reden waarom zelfs de laatst georganiseerde gemeente niet grotendeels voor zichzelf zou kunnen zorgen als wij onze vastengave betalen.” (*Conference Report*, april 1974, blz. 184.)

En tenslotte heeft de Heer ons gezegd dat hij die de armen en de behoeftigen niet gedenkt „Mijn discipel niet (is).” (Zie LV 52:40.) Door het betalen van de vastengaven kunnen wij de Heer tonen dat wij de armen gedenken en wij zijn discipelen zijn.

Natuurlijk is het betalen van de vastengaven niet altijd gemakkelijk. Evenals de andere financiële bijdragen aan de kerk kan onze getrouwheid erdoor op de proef worden gesteld. Een broeder vertelde eens de volgende ervaring:

„Ik was een student aan de universiteit van Oxford in Engeland en stond op het punt naar huis te vliegen in de Verenigde Staten. Ik had maar een beetje geld en moest nog drie dingen doen: mijn vastengaven en de begroting betalen, een koffer kopen voor mijn spullen en de reis

naar het vliegveld betalen. Ik had net genoeg geld voor twee ervan. Ik besloot te wachten en de vastengaven en de begroting later te betalen, maar terwijl ik in de kerk was voelde ik mij geïnspireerd door te zetten en ze te betalen — wat ik ook deed. Daarna bleef mij nog genoeg geld over of de koffer te kopen of naar het vliegveld te reizen, maar niet voor beide. Terwijl ik de straat uitliep zag ik een man die een koffer droeg. Ik vroeg hem wat hij er mee van plan was en hij vertelde dat hij op het punt stond hem weg te gooien. Nadat wij een paar minuten hadden gepraat gaf hij mij de koffer — mijn probleem was opgelost. Voor mij was dat een rechtstreekse zegening omdat ik mijn vastengave en begroting had betaald. ”

Iemand anders woonde eens een leiderschapsvergadering in een ring bij, waar de aanwezigen uitgedaagd werden hun vastengaven te verdubbelen: zij kregen de belofte mee dat hun inkomen verhoogd zou worden als zij dit deden. Deze broeder vertelde;

„Ik ging naar huis en besprak deze belofte met mijn vrouw. Wij betaalden al behoorlijk veel vastengaven. Wij waren bereid dit bedrag te verdubbelen, naar wilden het niet uit zelfzuchtige overwegingen doen. Na erover gebeden en het overwogen te hebben besloten wij twee keer zoveel vastengaven te betalen. Niet lang daarna openden zich onverwachte vooruitzichten op mijn werk en binnen een jaar was mijn inkomen aanzienlijk verbeterd. Wij voelden dit werkelijk aan als een zegen des Heren — de vervulling van de belofte van een van zijn dienstknechten.”

Hierbij zij opgemerkt dat in beide gevallen de betrokken personen niet uit zelfzuchtige overwegingen handelden — hun belangrijkste motief was de Heer te dienen. Zij waren bereid iets op te offeren om de behoeftigen te helpen.

Deze bereidheid om een offer te brengen is de basis van een juiste naleving van de wet van de vastengaven. Een minimum aan vastengaven komt overeen met de waarde van twee maaltijden, maar zoals president Kimball heeft gezegd:

„Wij zijn wel eens wat krenterig geweest en hebben uitgerekend dat wij voor het ontbijt een ei gehad zouden hebben, dat zoveel kost, en geven dat dan aan de Heer. Ik geloof dat als wij het goed hebben . . . wij zeer royaal behoren te zijn, en in plaats van het bedrag dat wij uitgespaard hebben door twee maaltijden over te slaan, misschien meer, veel meer, zouden moeten geven, wel tienmaal zoveel als wij ons dit kunnen veroorloven. Ik weet echter dat er leden zijn die dit niet zouden kunnen doen.” (*De Ster*, april 1978, blz.127.)

Vastengaven brengen niet alleen zegeningen voor degenen die ontvangen maar ook voor degenen die geven. President Kimball heeft gezegd: „Indien wij royaal zijn in het schenken van onze vastengaven, zullen wij onze persoonlijke welvaart zowel geestelijk als stoffelijk vergroten.” (*De Ster*, april 1978, blz. 127.)

Wij kunnen het betalen van de vastengaven tot een zinnigere ervaring maken door de volgende stappen te nemen:

1) In de gezinsavond voor de vastendag kunnen wij de reden voor zowel het vasten als het betalen van de vastengaven bespreken.

2) Wij kunnen een doel voor ons vasten kiezen. Als wij een bepaalde zegen voor iemand vragen, bewijzen wij onze oprechtheid door onze bereidheid zonder voedsel te doen en onze bereidheid geld bij te dragen. (Kleine kinderen worden niet verwacht te vasten, maar wij kunnen ze het beginsel leren en ze er stap voor stap naar toe leiden.)

3) Alle leden van het gezin kunnen bijdragen aan de vastengave — kinderen

kunnen belangrijke lessen leren door deel te nemen. Misschien moet meer de nadruk gelegd worden op het geven zelf dan op het bedrag dat gegeven wordt.

4) De vastenzondag zelf kan beginnen en eindigen met speciale gebeden.

Het is waarschijnlijk ook belangrijk dat de leden van het gezin leren — zoals Willard Smith leerde — dat de vastengaven rechtstreeks naar de armen gaan. Deze worden niet gebruikt voor enige ander kerkelijk programma en zijn dan ook van het grootste belang voor de behoeftige leden van de kerk.

De onmisbare diensten die vastengavefondsen verrichten wordt aangetoond door het geval van een weduwe met drie jonge kinderen die naar de bisschop ging om hulp. Zij had geen geld en had schulden bij vele zaken in de stad. De bisschop schreef naar haar schuldeisers, en legde haar omstandigheden uit; vijftien van hen pasten hun rekeningen aan door ze met minstens vijftien procent te verlagen. In de drie daarop volgende maanden werden vele schulden afbetaald door enkele honderden dollars aan vastengaven te gebruiken. Deze hulp bleek een grote steun te zijn voor dit gezin, zowel financieel als geestelijk. In de maanden en jaren die volgden kwam dit gezin zover dat het op een gezonde economische basis kon functioneren. Beide jongens gingen op zending; alle drie kinderen trouwden in de tempel. De beschikbaarheid van vastengaven op de juiste tijd, en een verstandig beheer van deze gaven, hielp dit gezin opnieuw een normaal leven te gaan leiden.

Ervaringen zoals deze, en ze komen veel voor in de kerk, maken de zegeningen die verkregen worden door gehoorzaamheid aan de wet van de vastengaven steeds duidelijker: behoeftige leden van de kerk krijgen materiële hulp; deze zelfde mensen worden hierdoor ook geestelijk gesteund omdat zij weten dat men ze

liefheeft; degenen die de vastengaven gegeven hebben groeien en worden gezegend door het vasten en het schenken van hun geld.

Bovendien is er nog een andere zegen die, wegens haar eeuwige gevolgen, misschien nog belangrijker is dan al de andere; het geven van een royale vastengave helpt ons ons voor te bereiden op de wet van toewijding. In de woorden van president Romney, „Terwijl wij wachten op de verlossing van Zion en de aarde en de vestiging van de verenigde orde, zouden wij . . . strikt de beginselen van de verenigde orde, voor zover zij deel uitmaken van de tegenwoordige gebruiken van de kerk, moeten naleven. Deze zijn

de vastengaven, de tiende en de welzijnszorgactiviteiten. Door deze gebruiken zouden wij als leden van de kerk persoonlijk in ons leven de grondbeginselen van de verenigde orde kunnen nakomen, als wij dit wensten.” (*Improvement Era*, juni 1966, blz. 537.)

Het oprecht naleven van de wet van de vastengave, waaronder verstaan wordt vasten, bidden en het betalen van de vastengave, is een belangrijk deel van onze groei naar de godheid. Wij zullen niet gereed zijn voor de eeuwige wet der toewijding totdat wij de beginselen van ons huidige welzijnsprogramma geheel hebben toegepast.

EN DE WOESTIJN ZAL ZICH VERBLIJDEN – Vervolg van bladzijde 27

dat eer brengt, ons verhoogt, bevredigt, en geluk brengt.

In het kort, gelovend in Jezus Christus en in wat Hij aan alle mensen gegeven heeft, wil ik mijzelf toewijden aan het doen van datgene wat Hij van mij verlangt, met geheel mijn hart, lichaam en verstand, in de wetenschap dat aan het eind van het pad onze Vader met open armen op mij wacht. Hij wil dat ik alle hindernissen zal overwinnen en kijkt verlangend uit naar de tijd dat ik terug zal keren met mijn broeders en zusters. Wij zijn jong, wij hebben de kracht, de wil, de hoop, de liefde, en bovenal dit

frisse, gezonde, brandende offergehoof die leegten opvult en de duisternis verlicht. Wij zullen het gebruiken met hernieuwde kracht en energie om de grote kerk die Jezus Christus in deze laatste dagen hier op aarde wil hebben op te bouwen.

Niet een van deze gelukkige groep aan het strand heeft het ooit zien regenen in Arica, en waarschijnlijk zullen ze het ook nooit meemaken, maar met de geest en de macht die binnenin leeft, lijkt het niet onmogelijk dat zelfs de Aracama zich zal verblijden en bloeien als een roos.

De oorsprong van de mens en de vervulde profetieën

Door President George Albert Smith

Aantekening van de redacteur: George Albert Smith, achtste president van de kerk, presideerde de kerk gedurende een zeer moeilijke tijd in de geschiedenis van de wereld. Kort na zijn roeping als president eindigde de tweede wereldoorlog en de kerk kreeg de kolossale taak de verscheurde levens van de heiligen der laatste dagen in vele landen weer op te bouwen. De kerk begon een wereldorganisatie te worden en het zendingswerk werd weer opgevat. Door de kerkelijke welzijnszorg werden duizenden dozen met voorraden en kleding naar de heiligen in Europa gezonden en in sommige gevallen van het ene Europese land naar het andere. Hij moedigde de heiligen aan deel te nemen aan deze daden van naastenliefde. Hij zei: „Moge de andere kinderen van onze Vader in deze rampspoedige tijden onze hulp krijgen. Ik hoop dat wij niet zullen vergeten dat onze verantwoordelijkheden nog maar pas zijn begonnen, en dat zij een lange tijd door zullen gaan . . . Wij behoren zijn geboden te houden en elkander lief te hebben. Onze liefde behoort ook verder te gaan dan de grenzen van onze kerk en uitgaan naar de kinderen der mensen . . . Wij hebben de verplichting de boodschap van het evangelie van Jezus Christus uit

te dragen naar de naties van de aarde, naar verre landen,” (*Improvement Era*, december 1945.)

President Smith werd op 4 april 1870 geboren in Salt Lake City. Hij werd als president van de kerk geroepen op 21 mei 1945 toen hij 75 jaar oud was. Vier maanden daarna wijdde hij de tempel te Idaho Falls in op 23 september 1945. Hij was bijna zes jaar lang president van de kerk, en stierf op zijn 81ste verjaardag, op 4 april 1951.

Hij kwam tot het presidentschap met een rijk erfdeel. Hij was de oudste zoon van president John Henry Smith, die als apostel geroepen werd gedurende het presidentschap van president John Taylor en raadgever was van president Joseph F. Smith. Zijn grootvader, president George A. Smith, naar wie hij vernoemd was, werd door de profeet Joseph Smith als apostel geroepen en was raadgever van president Brigham Young. Zijn achtergrootvader, bekend als vader John Smith, een oom van de profeet Joseph Smith, was de eerste patriarch van de kerk, en de eerste president van een ring van Zion.

President George Albert Smith werd tot apostel geordend op 8 oktober 1903 en werd aangesteld als president van de

Raad der Twaalf op 8 juli 1943. Op 8 april 1945, terwijl hij president van de Raad der Twaalf was en slechts enkele weken voordat hij als president van de kerk geroepen werd, gaf hij de volgende per radio naar alle delen van het land uitgezonden toespraak. Voor zover wij weten is deze nog in geen enkel tijdschrift opgenomen geweest.

De Bijbel bevat de raad van onze hemelse Vader en ik accepteer zonder enig verstandelijk voorbehoud de verklaringen die in de eerste twee hoofdstukken van Genesis staan, dat God in den beginne hemel en aarde en alle levende dingen die de aarde bewonen schiep, met inbegrip van de mens.

„En God schiep den mens naar zijn beeld; naar Gods beeld schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij hen.

En God zegende hen en God zeide tot hen: Weest vruchtbaar en wordt talrijk; vervult de aarde en onderwerpt haar.” (Genesis 1 : 27, 28.)

„Dit is de geschiedenis van den hemel en de aarde, toen zij geschapen werden. Ten tijde dat de Here God aarde en hemel maakte, — er was nog geen enkel veldge- was op de aarde, en er was nog geen enkel kruid des velds uitgesproten, want de Here God had het niet op de aarde doen regenen, en er was geen mens om den aardbodem te bewerken.” (Genesis 2:4, 5.)

Dit alles was een geestelijke schepping. Toen volgde de stoffelijke schepping.

„Toen formeerde de Here God den mens van stof uit den aardbodem en blies den levensadem in zijn neus; alzo werd de mens tot een levend wezen.” (Genesis 2:7.)

Het was de bedoeling van onze hemelse Vader dat ieder levend ding dat Hij schiep zich zou voortplanten en dezelfde soort zou voortbrengen. Adam en Eva waren de kinderen van God; zij waren onze eerste ouders en ieder menselijk we-

zen dat op aarde heeft geleefd stamt van hen af. God gaf hun een vrije wil om in alle dingen voor zichzelf te beslissen en maakte ze verantwoordelijk voor hun gedrag. Zij ontvingen aanwijzingen van onze hemelse Vader in de hof van Eden en deze leringen werden door de opeenvolgende generaties bewaard.

Volgens de Bijbelse chronologie is het ongeveer zesduizend jaar geleden dat onze eerste ouders hun aardse leven aangingen. De Heer vertelde ze hoe zij zich moesten gedragen, en zijn profeten, die van God de opdracht kregen voor Hem te spreken, hebben de afstammelingen van Adam door de eeuwen heen geleerd hoe zij in de sterfelijkheid gelukkig kunnen worden en hoe zij als de tijd eenmaal voor hen gekomen was om te sterven, naar de onsterfelijkheid kunnen overgaan en de rijkdom van hun karakters en de kennis die zij hier vergaard hebben met zich mee kunnen nemen. Zij die zich in hun leven het best houden aan de leringen van onze hemelse Vader zullen de grootste beloning ontvangen en het gelukkigst zijn hier en in het hiernamaals.

Een van de dingen die van de Profeten werden vereist is dat zij een verslag zouden bijhouden van de waarheid die van tijd tot tijd aan hen geopenbaard werd opdat het doorgegeven zou kunnen worden ten gunste van hun nakomelingen. Iedere generatie erfde zodoende deze leringen van hun voorvaders. Dientengevolge is onze generatie in het bezit van een verslag dat bewaard is gebleven om ons tot gids te dienen en dat informatie bevat die God vanaf het begin heeft geopenbaard. Ik bedoel de Bijbel. De Bijbel verklaart niet alleen wat er in het verleden is gebeurd, maar het vertelt ook over gebeurtenissen die in de toekomst zouden plaatsvinden, in sommige gevallen generaties voordat zij werkelijk plaatsvonden. De Bijbel vermeldt ook dat die

gebeurtenissen plaatsvonden op de tijd die genoemd was.

De profeet Amos zei: „Voorzeker, de Here Here doet geen ding, of Hij openbaart zijn raad aan zijn knechten, de profeten.” (Amos 3:7.) Ik zou niets belangrijks dat in de wereld gebeurd is op kunnen noemen waarvoor de Heer de mensen niet van tevoren heeft gewaarschuwd door zijn profeten zodat zij niet in onkunde gelaten werden en hun leven ernaar konden richten, als zij dat wensden. Ik som de volgende gebeurtenissen op om dit te bewijzen.

Het geval van Noach is een treffend voorbeeld. Hij had van de Heer het gebod gekregen een ark te bouwen waarin de rechtvaardigen bewaard zouden kunnen worden voor de zondvloed die komen zou. Noach bouwde de ark en predikte bekering tot zijn generatie gedurende een periode van honderdentwintig jaar, zodat zij voldoende gewaarschuwd was. Daar zij hun vrije wil hadden, verkozen zij het kwade boven gerechtigheid. De regen viel neer en de vloed kwam en alleen Noach en zijn gezin van acht mensen werden gered. Allen waren gewaarschuwd, maar wegens hun eigenwijsheid en hun weigering zich te bekeeren verdronken zij.

Een ander voorbeeld is Abraham en zijn nakomelingschap. Hem werd medege-deeld dat zijn zaad naar een vreemd land zou gaan en nadat het daar 400 jaar gediend zou hebben zou het met grote rijkdommen dat land verlaten. Dit kwam alles letterlijk uit toen Mozes, een afstammeling van Abraham, de kinderen Israëls uit Egypte leidde terug naar het beloofde land.

Jozef, een trouwe zoon van Jakob, die als slaaf verkocht was door zijn broeders, bevond zich in de gevangenis in Egypte toen Farao een droom had die hen verontrustte en die zijn wijze mannen niet uit konden leggen. De Farao

Don Carlos Smith, George Albert Smith, Winslof Farr en Ezra Chase.

hoorde dat Jozef dromen kon uitleggen en hij werd voor de koning gebracht. Hij deelde mede dat hij de droom niet kon uitleggen maar dat God de Farao het antwoord zou geven. Nadat Jozef de uitleg van de Heer vernomen had, vertelde hij de Farao dat zijn droom van het grootste belang was, dat er zeven jaren overvloed in het land zouden zijn, gevolgd door zeven jaren hongersnood. Als de Farao, zei hij, gedurende de zeven jaren overvloed voedsel zou verzamelen, zou zijn volk gedurende de hongersnood niet van honger omkomen. Farao aanvaardde Jozefs uitleg en zijn raad, en beloonde hem door hem onderkoning van Egypte te maken. Alleen de koning zelf was groter dan hij. Aan het eind van de veertien jaren was de droom zoals deze door Jozef was uitgelegd letterlijk in vervulling gegaan, daar de Egyptenaren gered waren van de hongerdood. Dan is er het geval van Jeremia die profeteerde dat Jeruzalen ingenomen zou worden en dat haar bewoners zeventig jaar in ballingschap zouden verblijven. Dit zou gedaan worden door Nebukadnessar van Babel. Te zijner tijd werd Jeruzalem met zijn schitterende tempel verbrand. Haar prinses, edelen, ambachtslieden en velen van haar volk werden als gevangenen naar Babel wegge-

voerd, tegelijk met de heilige vaten van de tempel.

Honderdveertig jaar voordat Cyrus de Grote geboren werd voorspelde de profeet Jesaja zijn geboorte en kondigde zijn naam aan en zei dat hij Babel omver zou werpen en dat hij Jeruzalem weer op zou bouwen, ondanks het feit dat de joden voor hen vreemden waren.

Toen Cyrus ongeveer vijftig jaar oud was, en nadat hij vele volken en kleine naties had onderworpen, verscheen hij met zijn leger voor Babel, die toen met zijn onoverkomelijke muren en zijn machtige poorten van ijzer en koper, de grootste aller steden was. In plaats van de muren aan te vallen leidde hij de rivier de Eufraat die door de stad vloeide om en gebruikte de bedding van de rivier onder de muren om de stad binnen te dringen. Hij veroverde zonder moeilijkheden de stad terwijl Belsazar en zijn hovelingen zich bedronken en de heilige vaten van het huis des Heren ontheiligden, die zijn vader meegenomen had uit Jeruzalem.

Toen hij in de stad was vond Cyrus daar de Hebreeuwse profeet Daniël, die het handschrift op de muur reeds had uitgelegd en Belsazar had aangekondigd dat hij gewogen was en te licht bevonden. Daar hij toegang had tot de joodse geschriften ontdekte Cyrus dat de God van

Israël had besloten dat hij Jeruzalem weer zou opbouwen. Hij vaardigde prompt een verklaring uit dat de joden naar Jeruzalem mochten terugkeren en dat de naties hun bij moesten staan bij het wederopbouwen van hun stad en de tempel. Dit gebeurde precies zeventig jaar nadat Jeruzalem werd vernietigd, zodat de profetie die Jeremia meer dan honderd jaren daarvoor had uitgesproken, vervuld werd.

Een ander voorbeeld is de vernietiging van Babel. Toen Babel op het hoogtepunt van haar macht was profeteerde Jesaja dat zij vernietigd zou worden, en dat zij nooit meer bewoond zou worden. Zij werd geheel vernietigd en overstroomd door de rivier. Nu na meer dan tweeduizend jaar is de stad die in die tijd de grootste stad onder de hemel was nog altijd een hoop puin.

Het Oude Testament is vol opmerkelijke en bijna ongelooflijke profetieën die uitkwamen. Slechts door openbaring van de Heer konden de profeten weten wat er gebeuren zou en alleen God kon hun voorspellingen doen uitkomen. Jesaja, Jeremia, Ezechiël, Jozef en anderen waren mensen zoals de anderen, maar zij waren gekozen om de Heer te vertegenwoordigen en de inspiratie van de Almachtige leidde hun uitspraken en de macht des Heren vervulde hun beloften. Laten wij nu eens een van de vele voorspellingen in het Nieuwe Testament nemen. Leest het gehele eenentwintigste hoofdstuk van Lucas.

„Zodra gij nu Jeruzalem door legerkampen omsingeld ziet, weet dan, dat zijn verwoesting nabij is.” De profetie betreft het lot van Jeruzalem, van de tempel en het gehele joodse volk gedurende negentienhonderd jaar en is nog steeds bezig in vervulling te gaan.

In het jaar 70 n. Chr. omsingelde het Romeinse leger Jeruzalem. De getrouwe discipelen, die zich de waarschuwing van

George Albert Smith en zijn collega zendeling, broeder Henry Foster.

Jezus herinnerden, vluchtten naar de bergen. De stad werd ingenomen na een lange belegering gedurende welke de bewoners in de uiterste nood kwamen te verkeren door hongersnood, pestilentie en het zwaard, Anderhalfmiljoen joden kwamen om en de overigen werden gevangen genomen. Het land bleef verlaten achter. De tempel werd vernietigd, niet een steen bleef op de andere liggen. De bevolking werd verstrooid onder alle volkeren der wereld, zoals het voorspeld was.

Jeruzalem en Babel werden door de dienstknechten des Heren gewaarschuwd dat zij zich moesten bekeren, daar zij anders gestraft zouden worden, maar zij weigerden op een uitdagende wijze en vernietiging volgde. Andere steden en volken zijn rijk geworden, machtig en zondig en zijn in vergetelheid geraakt. Als wij naar deze gebeurtenissen terugzien realiseren wij ons dan niet dat de wereld vandaag verdriet en vernieling aan het oogsten is wegens de boosheid van haar bewoners.

Zullen wij het pad der boosaardigheid volgen terwijl de wereld de raad van onze hemelse Vader negeert en de straf voor haar eigenwijsheid ondergaat, als de geschiedenis van het verleden ons leert dat vernietiging ons uiteindelijk zal overvallen tenzij wij ons tot de Heer keren? Alleen bekering kan ons redden. Zullen wij ons bekeren voordat het te laat is?

Wij zijn geen landheren. Wij zijn geen eigenaars van een deel van de wereld of van haar rijkdommen. Op zijn best zijn wij kortstondige pachters. Wij laten het alles achter als wij sterven. Naakt kwamen wij in de wereld en naakt verlaten wij haar. De aarde is van de Heer en de geboden houden is de huur die wij betalen voor de zegening van het leven en van alles waarvan wij hier en het hierna maals zullen genieten.

De omstandigheden waaronder wij in het hierna maals zullen verkeren, zullen het resultaat zijn van ons leven hier. Ieder mens zal beoordeeld worden naar zijn werken en hij zal slechts die graad van heerlijkheid ontvangen die hij verdient.

Het is bijna 2000 jaar geleden dat Jezus Christus, onze Heer, naar de aarde kwam en zijn leven gaf als losgeld voor ons, opdat door Hem allen op zullen mogen staan uit de dood. Hij was de eerste die uit de dood opstond. Hij leerde ons dat wij onze naasten moeten liefhebben als onszelf en goed moeten doen aan alle mensen. Zijn leringen in het Nieuwe Testament zijn een waardevol deel van de Bijbel. Hij was het die zei: „Gij onderzoekt de Schriften, want gij meent daarin eeuwig leven te hebben, en deze zijn het, welke van Mij getuigen.” (Johannes 5:39.)

„Voorwaar, het is de geest in de stervelingen en de adem des Almachtigen, die hun inzicht geeft.” (Job 32:8.) In tijden zoals deze zouden wij die inspiratie moeten zoeken door rechtvaardig te leven. Zij zal op geen enkele andere manier komen.

Ik ben dankbaar voor de omgang met zovele intelligente, rechtvaardige mensen die in dit en andere landen leven. Mijn leven werd er door verrijkt en ik dank u daarvoor. Het is mijn oprecht verlangen dat wij allen een eeuwig erfdeel in het celestiale koninkrijk van onze Heer hier op deze aarde zullen ontvangen als wij de onsterfelijkheid bereiken. In dit, de avond van mijn sterfelijk leven, geef ik u mijn getuigenis dat de God van onze vaders, onze God, nog steeds leeft en ons liefheeft en ons geluk en verhoging wenst. Ik geef u deze getuigenis met mijn liefde en zegen in de naam van Jezus Christus zijn geliefde Zoon, onze Verlosser. Amen.

